

Посланици на надежда, на помирение, на мир

**Писмо на папа Бенедикт XVI
по повод откриването
на Годината на свещеника**

„Да насърчи вътрешното обновление у всички свещеници за тяхното по-силно и решаващо евангелско свидетелство в днешния свят“ - това е пожеланието на папа Бенедикт XVI в писмото, адресирано до „братята в свещенството“ във връзка с Годината на свещеника, която бе открита на 19 юни, празник на Пресветото Сърце Исусово и Ден на молитва за освещаване на духовенството. Инициативата е на Светия отец и съпада със 150-годишнината от „рождението в небето“ на свети Жан-Мари Виане, покровител на енорийските свещеници, починал на 4 август 1859 г.

Писмото предлага на свещениците от целия свят един обикновен и конкретен път по примера на Свещеника от Арс. Папата подчертава преди всичко „огромния дар, който

свещениците представляват не само за Църквата, а и за самото човечество“. Припомня „апостолската умора“, „неуморното и скрито служение“ и любовта на много свещеници, посветени безрезервно в служба на Бог и на ближния, „независимо от трудностите и неразбирателствата“, понякога сред преследвания „чак до върховното свидетелство на кръвта“. С огорчение говори и за „ситуации, недостатъчно осъдени, при които самата Църква страда заради изневярата на някои свои служители - още един повод за света за скандали и отхвърляне“.

Папа Бенедикт XVI ясно сочи елементите, превърнали Свещеника от Арс в „пастир по сърцето на Бог“. Преди всичко той е бил много смирен човек, **На стр. 4**

900 литургии за намеренията на папа Бенедикт XVI

Във връзка с писмото на Светия отец до епископите от 10 март т.г., в което той изразява огорчението си от неразбирането на някои негови действия, Католическата църква във Франция е изпратила предложение до Католическата църква в България да поръча у нас литургии за намеренията на папа Бенедикт XVI.

Предложението е било разгледано на срещата на богопосветените у нас и по-късно одобрено от йерарсите. Взето е решение във всяка епархия на страната ни да се отслужат по 300 литургии за намеренията на Светия отец.

И-В

Епископ Георги Йовчев бе отличен с „Великият кръст“ на Малтийския орден

Посланикът на суверенния орден на Малта Негово превъзходителство граф Камило Дзуколи връчи най-високото отличие „Великият кръст“ на Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев. Орденът бе връчен на празника Пресвето Сърце Исусово - храмов празник на черквата „Пресвето Сърце Исусово“ в гр. Раковски на 19 юни. Светата литургия бе отслужена в 10.00 ч. от монс. Георги Йовчев. Литургичната радост на празника бе споделена и от апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек. С двамата йерарси съслужиха отец Димитър Димитров, отец Румен Станев, отец Ярослав Барткиевич, отец Милко Топалски, отец Младен Плачков, отец Христо Табаков, отец Елко Терзийски, отец Петър Кьосов, отец Борис Стойков, отец Иван Топалски, отец Неделчо Начев, отец Любомир Венков, отец Томаш Кръгер. В проповедта си архиепископ Болонек бла-

На стр. 5

Граф Камило Дзуколи, епископ Георги Йовчев
и отец Димитър Димитров

ROACO се запозна с положението на Католическата църква в България

Доклад на председателя на Епископската конференция на Католическата църква в България епископ Христо Пройков пред Съюза на хуманитарните агенции към Конгрегацията за Източните църкви (ROACO)

Във Ватикан от 22 до 24 юни се състоя редовната 81-а среща на ROACO, която обединява благотворителни и хуманитарни организации от Европа и САЩ като Renovabis, Kirche in Not и други. Тя бе открита от кардинал Леонардо Сандри, префект на Конгрегацията за Източните църкви, и от

монс. Фуад Туал, латински патриарх на Йерусалим. Участниците в срещата бяха запознати с положението на християните и Католическата църква в Светите земи и в България.

В началото на срещата ге-

На стр. 2

Нов секретар на Конгрегацията за Източните църкви

На 7 май 2009 г. папа Бенедикт XVI назначи йезуита Цирил Васил за титулярен архиепископ на Птоломея в Либия (Ptolemais in Libya) и за секретар на Конгрегацията за Източните църкви. Той наследява на поста архиепископ Антонио Мария Вельо, назначен на

28 февруари т.г. за председател на Папския съвет за душепастирска дейност сред мигрантите и странстващите.

На 14 юни т.г. в римската базилика „Санта Мария Маджоре“ архиепископ Цирил бе хиротонисан от епископа на Крижевци (Загреб) за ка-

толиците от източен обред в оставка Славомир Миклош, архиепископа на Прешов Ян Бабяк и епископа на Кошице Милан Хаутур. В тържествената литургия участваха много свещеници и епископи, сред които генералният настоятел на йезуитите Адолфо Николас и българс-

На стр. 5

Архиепископ Цирил Васил

На 31 март 2009 г. папа Бенедикт XVI включи епископ Христо Проиков в съвета при Конгрегацията за Източните църкви за период от пет години. Това назначение бе публикувано официално на 14 май 2009 г.

Конгрегацията за Източните църкви е основана от папа Пий IX през 1962 г. Днес притежава юридически права над епархиите, епископите, свещениците, монасите и монахините и над вярващите от източен обред. Същата конгрегация притежава права, които конгрегациите за епископите, за свещениците, за институтите с богопосветен живот и обществата с апостолически живот и за католическо възпитание имат към вярващите от латински обред. Притежава изключителни права над следните региони: Египет и Синайския полуостров, Еритрея и Северна Етиопия, Албания, България, Кипър, Гърция, Иран, Ирак, Ливан, Палестина, Сирия, Йордания, Турция.

Аз съм живият хляб, СЛАЗЪЛ от небето

Алай и събор в Житница

В летния не чак толкова топъл ден 14 юни енорията в Житница имаше двоен празник - тържеството на Тяло и Кръв Христови и традиционния местен събор. Още от рано сутринта хората започнаха да се подготвят с трепет и вълнение - едни направиха олтарите, а други чистеха улиците, по които щеше да мине самият Исус. За да се избегнат по-високите температури, литургията започна в 9 ч, а не традиционно в 10 ч. Още в 8,30 ч камбаните забиха с ангелски глас, сякаш казваха, че сме гладни и жадни и само Бог може да утоли глада и жаждата. Службата започна с процесия, предвождана от министрантите и свещеника отец Христо. Черквата беше препълнена с енорияши и гости на селото, дошли с радост да чуят Божието слово. В проповедта си отецът говори за любовта на Христос към нас и че ние сме тези, които можем да се храним с Тялото и Кръвта Му, за да бъдем добри християни. След литургията беше

организирано шествие със Светото причастие из селото. Движеше се красива върволица от мъже, жени и деца; хората на възрастните възторжено пееше песни за прослава на Спасителя. Начело беше кръстът, следван от хоругвите с образи на светци, децата с цветя, посипващи пътя на Исус, ръководени от сестрите францисканки, свещеникът с причастие, а след тях пристъпваха многобройни богомолци, вървящи с вяра и упование в Бог. Спряхме на два олтара - един пред статуята на свети Франциск, а другия - пред капелата на Дева Мария на поляната, където бе прочетено част от Евангелието и

обожавахме Причастието. Шествието завърши в храма, където изпяхме химна „Тебе, Боже, хвалим“ като благодарствена молитва, че Исус е останал завинаги между нас в дарохранилницата.

След срещата ни с Бог празникът се премести на другия край на селото - на стадиона. Открай време двата празника са винаги в един ден - радост за всички енорияши. Там програмата бе открита от мотокрос на баира над селото.

Любителите на високите скорости имаха шанса да гледат състезанията с мотори на пистата, която бе открита през 2004 г. и осветена от тогавашния енорийски свещеник. Програмата продължи с народни борби, в които преплетоха мишци местни борци и състезатели от други селища, участвали на републикански и международни състезания. Настроението на хората беше приповдигнато от спектаклите, сценките и скечове, които бяха подготвени от децата и младежите от селото. Сред официалните гости тази година на събора бяха министърът на транспорта Петър Мутафчиев, областният управител на Пловдив област Тодор Петков и народният представител Пламен Славов. Веселбата за всички продължи до зори в палатките, където хората си починаха от всекидневните грижи.

Удоволствието от религиозното тържество и от събора бе изпълнило сърцата на всички, защото беше подарено от Вселюбятелния Бог и нашата небесна майка Дева Мария.

Иван КЪРЧЕВ

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1428)
юли 2009 г.

Почивай в мир!

С прискърбие научихме за смъртта на отец Никола Гръмов. На 30 май 2009 г. на 87-годишна възраст свърши земният път на един истински проповедник на Христовото учение. Късно - на 60 години, той осъществи мечтата си да стане свещеник в Католическата църква. Със сърце, отдадено на Бог, служи в черквите в Малко Търново, Ямбол и ямболските села Гранитово, Присадец и Правдино. Когато нямаше превозно средство за придвижване, макар и вече възрастен, в пек, студ, сняг и дъжд той тръгваше пеша. Казваше, че служи на Бог и Бог му дава крила, за да стигне там, където трябва. Ядеше хляб, лук и вода, спеше на студено, не искаше да ползва удобствата, които имаше, живееше като отшелник и искаше да доближи живота си до живота на Христос. Учеше ни как да се молим: „Да се молим сутрин - като станем от сън, да се молим вечер - преди лягане, да се молим всякога - когато можем, за опрощение на греховете ни, защото не знаем кога Бог ще ни повика, а ние трябва да бъдем винаги готови за среща с Него.“ И още: „Да правим добрини - това ще бъде нашият капитал на небето. Колкото са повече добрините, направени на земята, толкова по-голям ще бъде капиталът ни на небето“, казваше отец Никола.

Ние, миряните от село Правдино, Ямболско, макар и на далечно разстояние мислено се прощаваме с отец Никола и молим за прошка, ако сме го наранили някога. Вярваме, че и на небето ще служи добре на Бог.

Почивай в мир, отче!

От миряните на село Правдино
Йовка КОНАЛИЕВА

Равни права и равни възможности за всички деца в Русе

„Каритас“ - Русе, започна работа по двугодишен проект, целящ преодоляване на процесите на детската бедност и повишаване стандарта на живот за децата в града чрез предоставяне на възможности за умствено, духовно, морално и социално развитие в интегрирана среда. Проектът „Равни права и равни възможности за всички деца в Русе“ е финансиран от Исландия, Лихтенщайн и Норвегия чрез финансовия механизъм на Европейското икономическо пространство (Договор № ПО2-03-00). Оператор на фонда е Фондация за реформа в местното самоуправление.

В рамките на проекта предстои да се разкрият четири интегрирани клуба по интереси за деца със и без увреждания от град Русе. Дейността в клубовете ще насърчи успешната интеграция на децата с увреждания и ще възпитава в толерантност и разбиране на

многообразието и различността. Основен метод на работа в клубовете е учене, базирано на собствения опит и преживяване, интерактивни и игрови техники. В пряката дейност с децата водещите на съответните клубове ще акцентират върху развитие и стимулиране на творческото начало и спонтанността като средство за решаване на проблеми, изграждане на екипност и толерантност и решаване на конфликти. За всички клиенти на проекта ще се организират излети и летен лагер, а за децата с увреждания ще се организират курсове по компютърна грамотност, което ще допринесе за постигане на принципа на равните възможности. Ще бъде изработена двуезична интернет страница с форум към нея - достъпна и безопасна интернет среда за хора с увреждания.

На стр. 4

ROACO се запозна с положението на Католическата църква в България

От стр. 1

нералният секретар на ROACO отец Леон Леменс каза, че въпреки че са малцинство в Светите земи, присъствието на християнските общности има голяма стойност, тъй като е свидетелство, че последователите на Исус не са изчезнали, а са живи камъни за паметта и живота на Исус и неговите ученици. Втората характеристика засяга не само Светите земи, а целия близоизточен район, където са родени трите големи монотеистични религии: юдеизъм, християнство и ислям. Ето защо съвместното съжителство има изключителна важност за мира по целия свят.

После той говори за България: „Любовта на Универсалната църква се простира и над малките католически общности по света и Католическата църква в България е една от тях. По време на комунистическия режим тази Църква е била жестоко преследвана. Почти всички свещеници, монаси, монахини и епископи са били в затвора. Някои са починали, а други са били убити, а Никополският епископ

Евгений Босилков бе обявен за мъченик на комунистическия режим и е първият блажен на тази малка Църква. Естествено, след 1989 г. тази Църква трябваше да започне всичко от начало, което не е лесно.“

По темата за християните в Светите земи бе представен докладът от латинския патриарх на Йерусалим монс. Фуад Туал „Животът и свидетелството на християните в Светите земи (Израел, Палестина и Йордания). Пасторални виждания и перспективи на Латинската патриаршия в Йерусалим“. Участници в срещата от този район бяха и монс. Антонио Франко, апостолически нунций в Израел и Палестинската автономия, и о. Пиербатиста Пицабала, Кустод на Светите земи.

Доклад „Положението на Католическата църква в България“ изнесе епископ Христо Проиков. На срещата взе участие с доклад и архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций в България.

На 25 юни участниците бяха приети от папа Бенедикт XVI.

IV

Германия. През 2008 г. в католическите храмове на страната са кръстени 185 586 деца.

+++ Над 40 процента от германците са против продължаващия строеж на джамии в страната, тъй като построените вече джамии са достатъчни за задоволяване на нуждите на мюсюлманите в Германия.

Русия. Православният архиепископ Иларион Алфеев - председател на отдела за външни църковни връзки на Московската патриаршия - е заявил пред архиепископ Антонио Менини, апостолически нунций в Русия, че папа Бенедикт XVI се ползва с огромно уважение заради верността си към традициите, заради богословските си познания, икуменичната си дейност за единение на Християнските църкви.

Италия. Кардинал Валтер Каспер остро е разкритикувал „недостойната игра“ на италианския премиер Силвио Берлускони в личния му живот. Той е обвинил и медиите за намеса в личния живот на премиера.

+++ Всички свещеници от епархия Комо са се отказали от едномесечната си заплата в полза на пострадалите от земетресението.

+++ Предаването на православната църква „Свети Николай“ в гр. Бари на Руската православна църква се преценява като значим сигнал за икуменизъм. Главният град на Адриатическо море Бари е от голямо значение за целия православен свят, защото в криптата на храма се пазят реликвите на епископ Николай, почитан като светец от Източните и от Западните църкви. Досега храмът „Свети Николай“ бе собственост на италианската държава.

При много тържествена церемония италианският президент Джорджо Наполитано предаде ключа на храма на своя колега - руския президент Дмитрий Медведев. Папа Бенедикт XVI в свое послание обяви пристанищния град Бари за „естествен мост към Ориента“.

Филипините. През 1521 г. на островите слизат испански колонизатори и католически мисионери, които покръстват местното население. До средата на XVII век почти цялото население е приело католическата вяра. Днес от 90-милионното население на страната над 70 процента са католици и страната е на четвърто място в света по брой на католиците след Бразилия, Мексико и САЩ.

Палестина. При посещение си в Палестина папа Бенедикт XVI е дарил 50 хиляди евро на бежанския лагер Айда.

САЩ. През 1983 г. американската туристка Дороти Рау посетила Колизеума в Рим и си откраднала за спомен камък от стената. Оттогава - вече 26 години - тя е постоянно измъчвана от съвестта си, че е крадла. През април т. г. тя отново посещава Колизеума и поставя откраднатия камък на същото място и казва на пазача: „Аз съм вярваща католичка и съзнавах, че съм сторила грях. Изповядах се и реших да върна камъка, защото ако всеки посетител на този чудно красив исторически паметник открадне по един камък, какво ще остане! Сега съм щастлива; чиста съм пред Бог и пред съвестта си.“

+++ Броят на католиците в САЩ се е увеличил през 2008 г. с повече от един милион и днес те представляват над 24 процента от цялото население на страната. Увеличението се дължи най-вече на емигрантите от Латинска Америка. Днес католиците в САЩ са над 80 милиона и са най-голямата организирана религиозна общност.

Кардинал Бозанич: Никоя политическа система не може да премахне силата на Божието слово

Мъченичеството на свети епископ Квирин, хвърлен през 309 г. във водите на р. Сава с камък на шията, защото не се отказал от християнската си вяра, е актуално и изключително ценно свидетелство на Църквата - това заяви кардинал Йосип Бозанич, специален пратеник за честванията на 17-ото столетие от мъченическата смърт на епископа, които се провеждаха в Хърватия на 4 юни. „Свидетелството на свети Квирин не е историческа книга, а е живо и днес и ще живее, защото винаги има мъже и жени, които защитават вярата във всяко общество.“ Архиепископът на Загреб подчерта, че Църквата е преследвана не само през първите векове, и припомни името на кардинал Алоиз Степинац, починал през 1960 г. след дълги преследвания и мъчения от комунистическия режим, но смело свидетелствал Евангелието и

единството на Църквата. „Гонителите на вярата нямат последната дума, защото вярата не може да се окове във вериги. Затвори, бесилки и наказателни батальони никога не са успявали да убият Словото, станало плът и навлязло в човешката история. Никоя политическа система или преследване не ще могат да премахнат силата на Божието слово.“

Специалният пратеник на папа Бенедикт XVI осъди и атаките срещу семейството: „Индустрията на забавлението, заела място и в медиите, представя на младите хора семейството като тежест и като нещо отживяло. На тези атаки християните трябва да отговорят с любов и чрез личния си пример, че бракът и семейството са отворени към живота и обществото.“

По Радио Ватикан

че на емигрантите от Латинска Америка. Днес католиците в САЩ са над 80 милиона и са най-голямата организирана религиозна общност.

+++ Широкомащабна анкета в САЩ установява, че над 60 процента от населението подкрепя действията на папа Бенедикт XVI, като подкрепата на католиците е над 85 процента. Католическата църква се подкрепя от 70 процента от цялото население, а процентът при католиците е над 95.

+++ Видни католически общественици и организации протестират срещу президента Барак Обама, защото е назначил за религиозен съветник „злостния антикатолически фанатик“ Хари Нокс. Президентът на католическата лига проф. д-р Уилям Днауе обвинява Нокс, че е нарекъл папа Бенедикт XVI „нехристиянин, който се намесва във вътрешните работи на Църквата“.

Аржентина. Католическата църква в страната протестира остро пред Върховния съд и правителството, които планират „употребата на по-слаби наркотици да не се наказва, тъй като те не са вредни и опасни за живота, не са смъртоносни“. Протестът се посреща с яростни заплахи от страна на наркодильри и пласъори, които трупат огромни печалби от търговията с тази отрова. Много свещеници са заплашвани с убийство, ако продължават да агитират против дрогата.

Франция. С огромно мнозинство европейският парламент е отхвърлил предложението на либералите да се осъдят изказванията на папа Бенедикт XVI относно презервативите.

Ватикан. Кардинал-секретарят Тарчизио Бертоне е отслужил тържествена литургия по случай годишнината на швейцарската гвардия, на която са присъствали всички гвардейци, начело с полковник Даниел Анриг. В своята проповед кардинал Бертоне е поздравил гвардейците и им е благодарил от свое име и от името на папа Бенедикт XVI за вярната им служба към Светия отец. След литургията полковник Анриг е заявил пред журналисти, че засега не се предвижда в гвардията да служат жени.

+++ От 2010 г. пенсионната възраст на гражданските служители във Ватикан се повишава - при мъжете от 65 на 67 години, а при жените от 60 на 62 години, при стаж за мъже и жени 30 години. Всички духовници ще се пенсионират на 72-годишна възраст.

+++ Поради огромния наплив на посетители в папската обсерватория в лятната резиденция на папите Кастелгандолфо, тя е преместена в някогашния манастир Албино край Кастелгандолфо. Модерната обсерватория е една от най-добре оборудваните в света със съвременна техника за наблюдение на небесните тела. Тук са създадени перфектни условия за астрономи и посетители. Всеки ден през нея преминават хиляди посетители, които любопитно изслушват от астрономи интересни данни и се запознават с тайните на вселената.

+++ Президентът на Папския съвет за култура архиепископ Джанфранко Равази заяви, че на 11 ноември 2009

г. във Ватикан ще се състои голяма международна среща-диалог за съвременното изкуство, на която ще присъстват световноизвестни художници, скулптори, музиканти и филмови дейци от цял свят. Те ще бъдат посрещнати от папа Бенедикт XVI. Архиепископ Равази съобщи, че Ватикан ще участва в биеналето във Венеция през 2011 г. със собствен павилион. За изработка на павилиона е предложен известният швейцарски архитект професор д-р Марио Бота.

+++ Президентът на Беларус Александър Лукашенко е бил приет от папа Бенедикт XVI. Той е бил придружаван от голяма делегация, в която е бил и неговият петгодишен син Николай. Разговорите са продължили 25 минути. Засегнати са били „вътрешни проблеми, положението на Католическата църква в страната, както и възможности за по-тясно сътрудничество“. Лукашенко е подарил на Светия отец една оригинална беларуска икона с образа на Христос. На раздяла той е поканил официално папата да посети Беларус, където „уважаваният Бенедикт ще бъде посрещнат от беларуския народ като най-скъп гост“. Папата е благодарил за поканата и е казал, че ще помоли Бог да го дари със здраве, за да отиде в Беларус. Той е предал най-искрени пожелания за благоденствие на целия беларуски народ и специален поздрав на католиците в страната. От 10-милионното население на Беларус над 2,8 милиона са католици.

Вьетнам. Комунистическото правителство на страната е отказало да върне конфискуваните имоти на Католическата църква с мотива, че с тези имоти Църквата ще забогатее. Ръководството на Католическата църква във Вьетнам остро реагира и заяви, че това са училища, болници и храмове, които обслужват цялото население. От 70-милионното население на страната над 12 милиона са католици.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Нов шеф на медицинския център в светилището Лурд

За пръв път в историята на светилището чужденец застава начело на медицинския център. Това е 53-годишният италианец проф. д-р Сандро де Франчи. За целта той напуска политиката - досега бе губернатор на южноиталианската провинция Казерта, една година преди да изтече мандатът му. Епископът на Лурд д-р Жак Перие е заявил: „Назначавам проф. д-р Сандро за шеф на медицинския център като експерт и ревностен католик.“

А д-р Сандро е споделил: „Щастлив съм, че ще ръководя медицинския център на най-голямото светилище. Досега следях задочно и виртуално чудесата, а сега лично и пряко ще регистрирам и ще възхвалявам чудотворните душевни и телесни изцеления под закрилата и застъпничеството на Божата майка - Дева Мария Лурдска.“

Веска КОЧУМОВА

Шампиони на Папската футболна лига

Тазгодишното първенство по футбол на папската лига бе спечелено от отбора на католическата семинария Redemptoris Mater в Рим и той заслужено получи купата Clericus. Папската лига по футбол е учредена през 2007 г. по инициатива на държавния секретар на Ватикан кардинал Тарчизио Бертоне, който е играл в детския футболен отбор на „Ювентус“. Лигата е съставена от 12 отбора - семинаристи, студенти от папските университети, млади свеще-

ници и служители във Ватикан - представители на повече от 61 националности. При връчване на купата Clericus папа Бенедикт е поздравил младежите с думите: „... калявайте се духовно и телесно, за да отговорите на максимата „Mens sana in corpore sano“ - здрав дух в здраво тяло, и да станете достойни Божии служители и душепасири. Дерзайте! Бъдете благословени!“

Петър КОЧУМОВ
(По материали от чуждестранния печат)

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1428)
юли 2009 г.

На 19 юни т.г. започна годината, посветена от папа Бенедикт XVI на свещеника, на свещенството.

Това може малко да ни обърка и да ни постави много въпроси. Свещеникът е този или онзи човек, с когото сме свикнали. Може би имаме добро мнение за него или пък лошо? Но откъде идва това мнение? Кой ни внушава това мнение? Или може би този свещеникът действа така, както ни харесва на нас, или пък както не ни харесва? Нормално ли е това?

Но може да се случи и свещеникът да забрави, че е свещеник, или пък свещенството за него е станало само един обичай, един навик? Той е свикнал да изпълнява само някои функции и това е всичко. Нормално ли е това?

И от една, и от друга страна ние забравяме какво представлява свещенството. Забравяме, че свещенството е едно тайнство, а това ще рече, че прави връзка между небето и земята. Виждаме ли ние това - и като вярващи, и като свещеници?

А първият свещеник е самият Исус Христос. В Него се вкоренява това тайнство на свещенството. Ето какво ни казва посланието до евреите: „Тъй и Христос не Сам прослави Себе Си, за да бъде първосвещеник, а Го прослави Оня, Който Му е казал: „Син Мой си Ти, Аз днес Те родих“; както и другаде казва: „Ти си свещеник навеки по чина Мелхиседеков.“

Той в дните на плътта Си, със силен вик и сълзи отправи молби и молитви към Оногова, Който можеше да Го спаси от

Едно малко размишление

смърт, и, като биде чут поради благоговението Си, макар и да е Син, Той се научи на послушание чрез онова, което претърпя, и, като се усъвършенствува, стана за всички, които Му са послушни, причина за вечно спасение, като бе наречен от Бога Първосвещеник по чина Мелхиседеков.“

И така виждаме, че Христос - както първосвещеника, свързва земята с небето. В Него се намира началото и изворот за тайнството на свещенството. Само в Него вярващите и свещениците могат да разберат това тайнство, което надминава нашето човешко разбиране. Само в Него свещеникът може да намери верния смисъл на своето призвание.

Изглежда ми, че самата дума „свещеник“ има корен в думата „свещ“. А ние знаем за какво служи една свещ. Тя служи да свети, да осветява. Там, където свети една свещ, всичко се вижда ясно, всичко става разбираемо. Няма тъма. Една свещ не свети заради себе си, а за да видят другите средата, в която се намират. Но една свещ, която не е запалена, не изпълнява своята длъжност. Тя тогава губи своя смисъл и може само да се хвърли.

Това ще рече, че призванието на свещеника е да свети, да помага на хората да прозрат в своя живот и да намерят Христос в своя живот. Това е нещо много задължаващо. Винаги има опасност светлината да угасне. Пламъкът на една свещ е нещо много крех-

ко. Лесно може да се угаси. Достатъчен е един лек полъх и всичко се гаси. Но от друга страна пламъкът на една свещ може лесно да се разгори, да запали други, да огрее голямо пространство. Точно в тези неща се крие смисълът на свещенството. Неговата функция е именно да приближи Христос до вярващите и вярващите до Христос. А това значи, че трябва винаги да се проповядва Христос - Бог и Човек. И тук именно се крие тайнството на свещенството.

Заради всичко това не се става лесно свещеник. Човек трябва да прави много усилия, да минава през много изпитания, понякога и през много мъки, които го смущават и поставят под въпрос неговото призвание на свещеник. Но той трябва да съзнава, че Господ е винаги с него и че именно тези изпитания му помагат да задълбочи своето призвание.

Равни права и равни възможности за всички деца в Русе

От стр. 2

Работата с млади хора, обединени в различни целеви групи, е същностна и неделима част от процес, чиято цел е да предизвика и да доведе до промяна в обществото, водеща до подобряване на условията за равен достъп до образование и обучение. Чрез организирани групи занимания, съобразени с детските интереси, и осигуряването на равен достъп до тях за деца със и без увреждания проект „Равни права и равни възможности за всички деца в град Русе“ на „Каритас“ - Русе, дава възможност за личностно развитие, необходимо за изграждане на активно гражданско общество.

Светломира СЛАВОВА
„Каритас“ - Русе

Свещеникът

С решение на Римския първосвещеник Бенедикт XVI дните от 19 юни 2009 г. до 19 юни 2010 г. са посветени на свещеника и на мисията му сред Божия народ. Определени за Година на свещеника, тези дни не са случайно избрани. Те се свързват със 150-годишнината от блажената кончина на един ревностен, всеотдаен и свят Божи служител - енорийския свещеник на селцето Арс, отстоящо на 60 км от Лион (Франция) - Жан-Мари Виане (1786-1859).

И възниква въпросът: Защо годишнината от смъртта на един селски свещеник е повод Църквата да провъзгласи Година на свещеника? Отговорът е от рода на логическите уравнения. Ако даден свещеник поеме енория, чиято територия обхваща цяло едно село, а неговите жители живеят сякаш Бог не съществува, ако въпреки трудните и опасни за вярващите години по време на Френската революция и след нея той с примера на личния си живот, със служението си на „усърден разпоредник на многообразната Божия благодат“ (1 Петър 4, 10) превърне жителите на поверената му енория във верни и примерни Христови последователи, тогава уравнението получава логичното си заключение: този свещеник, в случая Жан-Мари Виане, се приема и налага за образец и покровител на енорийските свещеници по цял свят, както го определи и провъзгласи папа Пий XI (1922-1939) през 1929 г. И в защита на това заклю-

На стр. 6

Посланици на надежда, на помирение, на мир

От стр. 1

но в същото време „съзнаващ като свещеник“, че за своите хора е „един от най-ценните дарове на Божественото милосърдие“. „Изглеждаше, пише папата, обзет от едно неизмеримо чувство за отговорност: „Ако можехме да разберем добре какво е един свещеник на земята - казваше, - бихме умрели, не от страх, а от любов.“ Знаеше, че е призван „да възплъти присъствието на Христос, да свидетелства Неговата спасителна любов“. „Това, което най-напред трябва да научим - пише по-нататък Светият отец, - е „пълната идентификация“ на Свещеника от Арс с личното му служене. „Не става въпрос - допълва - да забравяме, че съществената ефикасност на служенето остава независима от светостта на служителя; но пък не може да се пренебрегва изключителната плодотворност, породена от срещата между обективната святост на служенето и субективната на служителя.“ Жан-Мари Виане „посещаваше редовно болните и семейства; организираше мисии сред

народа и празници на покровителите; събираше пари за своята благотворителна и мисионерска дейност; украсяваше своята черква, занимаваше се със сираците, интересувахе се от обучението на децата; основаваше братства и насърчаваше миряните да сътрудничат с него“. Неговият пример - казва папата - ме кара да определим пространства за сътрудничество, които е задължително да разширяваме все повече към вярващите миряни, с които свещениците съставляват единствения свещенически народ.“

Папата припомня всекидневния пример на Свещеника от Арс - молитвата пред дарохранителницата, литургията, изповедта. „Бе убеден, че от литургията зависи целият устрем в живота на един свещеник.“ „Причината за отпуснатостта на свещеника - казваше свещеникът - е тази, че не отделя внимание на литургията! Боже мой - възклищаваше, - колко много трябва да бъде съжаляван един свещеник, който я отслужва, като че ли върши нещо обикновено!“ Затова папата насърчава по примера на Виане „да се има неизчерпаемо доверие в тайнството на покаянието“ и „да бъде поставено в центъра на пасторалните грижи“. Светецът от Арс понякога е оставал в изповедалнята по 16 часа на ден - насърчавал е угнетените, разбуж-

дал е равнодушните, успявайки да „промени сърцето и живота на много хора, защото е умее да направи да бъде почувствана милосърдната любов на Господа“. Арс се бе превърнал в „една голяма болница за души“. „Голямата беда за нас, енористите, - казваше - е, че душата претърпява“, свиквайки „със състоянието на грях и на безразличие на много вярващи“. Затова е практикувал строг аскетизъм с бдения и пост. На един събрат свещеник един ден дава следното обяснение: „Ще ви кажа каква е моята рецепта: на грешниците давам една малка част от наказанието, останалата част поемам аз вместо тях.“ „Душите - отбелязва Светият отец - струват Христовата кръв и свещеникът не може да се посве-

ти на тяхното спасение, ако отхвърля лично да участва във „високата цена“ на изкуплението.“

Папа Бенедикт XVI подтиква свещениците да следват примера на този светец и да живеят като него „новия стил на живот“, открит от Христос, чрез трите евангелски съвета за бедност, целомъдрие и послушание. Този е „правилният път за християнско осветяване“, който следва да се практикува според собственото състояние. Понеже беше беден, Свещеникът от Арс казваше: „Моята тайна е проста: да давам всичко, без да трупам нищо.“ „Когато се обръщаше към дарохранителницата - пише папата, - неговото целомъдрие блестеше в погледа му с очите на един влюбен.“ В пъл-

но послушание казваше: „Няма два добри начина да се служи на Бог. Има само един - да му се служи така, както той иска да му се служи.“

Светият отец отправя специална покана към свещениците: „да доловят новата пролет, която Духът насърчава в наши дни в Църквата не на последно място чрез църковните движения и новите общности“. Освен това подчертава необходимостта от „общение на свещениците със своя епископ“ в „едно фактическо и дълбоко свещеническо братолюбие“. Само така, обяснява, свещениците ще съумеят да живеят в пълнота дара на целибата и ще направят да разцъфтят християнски общности, в които се повтарят знаменията на първоначалното проповядване. Папата припомня и думите на Павел VI, че „съвременният човек слуша по-добре свидетелите, отколкото учителите, или ако слуша учителите, той го прави, защото са свидетели“. Поверявайки Годишната на свещеника на Дева Мария, папа Бенедикт XVI завършва писмото със следните думи: „Скъпи свещеници, Христос разчита на вас. По примера на светия Свещеник от Арс оставете се да бъдете завладени от Него и вие също ще станете в днешния свят посланици на надежда, на помирение, на мир!“

По Радио ВАТИКАН

Интересен момент от ръкополагането - индиректно ръковъзлагане

Нов секретар на Конгрегацията за Източните църкви

От смп. 1

ките представители: председателят на Епископската конференция на Католическата църква в България и апостолически екзарх епископ Христо Пройков и Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев. По време на обряда бе прочетено поздравително послание от държавния секретар на Ватикан кардинал Тарчизио Бертоне. В него кардиналът припомни „немалкото представители на Католическата църква от източен обред в Словакия, свидетелствали до саможертва вярност към папата и Църквата“, определяйки епископското ръкоположение на Цирил Васил като „още един знак за богатата почва, подготвена от Господ“. В проповедта си кардинал Леонардо Сандри - префект на Конгрегацията за Източните църкви, изтъкна тясната връзка на всеки епископ с Христос, благодарение на която „Църквата - Майка се превръща в Годеница“. В края на ритуала архиепископ Цирил Васил заяви, че „силата на всеки християнин е неговата надежда в Христос, победил смъртта и мрака на злото“.

Архиепископ Цирил Васил е роден на 10 април 1965 г. в Кошице, Словакия. Учи в Богословския университет в Братислава от 1982 до 1987 г. Ръкоположен за свещеник през 1987 г. Влиза в ордена на отците йезуити на 15 октомври 1990 г. и дава тържествени обети през 2001 г. Защи́тава докторат по източно канонично право в Папския източен институт в Рим през 1994 г., а през 2002 г. е избран за декан на факултета по канонично право и за заместник-ректор на Папския източен институт. През май 2007 г. е назначен за ректор на института. Съветник е към Конгрегацията за доктрина в вярата, към Конгрегацията за Източните църкви и към Папския съвет за душепастирска дейност сред мигрантите. Участва като експерт в Синода на епископите през 2005 г. Преподава в Папския григориански университет в Рим и в университетите в Братислава и Търнава. През 2003 г. е назначен за духовен ръководител на Съюза на скаутите в Европа. Освен родния си словашки език архиепископът знае латински, италиански, английски, руски, украински, френски, немски, испански, гръцки и църковнославянски. Автор е на много книги и публикации и сътрудници на Радио Ватикан.

Алчиде де Гаспери - пример за днешните държавници и християни

Държавните ръководители в Италия и по света, особено ако изповядват католическата вяра, трябва да имат за пример и стимул фигурата на Алчиде де Гаспери - италиански политик и държавник, министър-председател на страната (1945-1953). Това заяви папа Бенедикт XVI на аудиенцията за членовете на едноименната фондация, които той прие на 20 юни в Залата на папите във Ватикан.

В словото си Светият отец посочи основните характеристики на всеки държавен ръководител, който се смята за християнин: честност, здрава вяра и независимост в политическия избор. Както го свидетелстваше Де Гаспери, който, преди да напусне земния свят, три пъти проронва името на Исус. „Неговата политическа дейност е вдъхновявана от християнските ценности, но не за пропагандистки цели - подчерта папа Бенедикт XVI, - а като ясен вътрешен ориентир, който го придружаваше до неговата кончина и с цената на

Папа Бенедикт XVI поучава

лични жертви.“ Папата се спря на някои биографични моменти от живота на италианския държавник, наричайки го „защитник на свободата и демокрацията“ в Италия, докато е ръководел възраждането на страната след разрушенията от Втората световна война. На аудиенцията присъства и дъщерята на Алчиде Де Гаспери Мария-Романа, и сенаторът Джулио Андреоти, негов дългогодишен близък сътрудник.

„Формиран в духа на Евангелието - подчерта Светият отец, - Де Гаспери успяваше да превръща вярата в конкретни действия. Духовност и политика са двете измерения, които съжителстваха у него и характеризираха неговата социална и духовна дейност.“

Това „солидно свидетелстване на Евангелието“ се корени в неговата хуманна и духовна подготовка, подхранвана от молитвата и общението му с Бог и в най-трудните моменти в живота“, допълни папата и специално подчерта неговата „честност, базирана на неоспорима вярност към човешките и хрис-

тианските ценности“, както и „спокойната морална съвест, водила го при всеки политически избор“.

Разбира се, отбеляза папата, не са липсвали и „моменти на трудности и неразбиране“ от страна на църковната общност, но Де Гаспери никога не е подлагал на съмнение и колебание своята принадлежност към Църквата.

„Той бе смирен и послушен на Църквата, но същевременно независим и отговорен за своя политически избор, без да си служи с името на Църквата за политически цели и без да прави компромис със своята съвест. За да може да каже в залеза на своя земен път: „Направих всичко онова, което бе в моята земна власт; моята съвест е спокойна.“

Накрая папа Бенедикт XVI посочи, че „служението на италианския държавник с международна слава и принос към Църквата, Италия и Европа“ може да бъде пример за съвременните държавници и политици. „Нека споменът за неговия политически опит и християнско свидетелство бъде стимул за тези, от които днес зависят съдбините на Италия и на други народи, и за онези, които се вдъхновяват от Евангелието.“

По Радио ВАТИКАН

Епископ Георги Йовчев бе отличен с „Великият кръст“ на Малтийския орден

От смп. 1

годари на епископ Йовчев за отправената му покана да присъства на празника. Това тържество е пълно със символика и особено значение, посочи апостолическият нунций, защото обожаваме сърцето на Бог, станал човек за нашето спасение. Участието ни в него изразява сърдечна връзка със Светия отец папа Бенедикт XVI и цялата Католическа църква. Проповедникът изтъкна, че на този ден папа Бенедикт XVI открива Годината на свещеника във връзка със 150-годишнината от смъртта на светия енорист от Арс Жан-Мари Виане. „Това е голямо предизвикателство за повече от 400 хиляди мирски свещеници и свещеномонаси на планетата - изтъкна нунцийт - и следователно това е предизвикателство за всички нас - четиримата епископи и шестдесет и двама свещеници, които служат на братята и сестрите в България. Това също е и година на цялата Църква, защото свещеникът е изпратен при Божия народ.“ Папският нунций отбеляза, че днес, когато започва Годината на свещеника, сме длъжни да се замислим върху дара на приятелството, с което ни е удостоил Христос в тайнството свещенство.

Апостолическият нунций обърна внимание на някои съществени елементи на свещеническото служение, като посочи, че в изпълнението на своята мисия свещениците не престават да разчитат на молитвите на вярващите, така че дейността им е резултат и в полза на цялата общност. „Нашата мисия - каза монс. Болонек - произтича от естеството на Църквата, която по волята на Христос е една свята католическа и апостолска. В нашите евангелизаторски усилия се корени апостолската дейност на Църквата. Ние сме изпратени от Христос в света.

Трябва да променим днешния свят, като го направим по-добър, по-здрав морално, по-човечен.“ За да се изпълни това, поясни апостолическият нунций, трябва да премерим сили с културните течения, да се доближим до човека от дигиталната ера. Трябва да задълбочаваме нашата свещеническа идентичност и да се стремим към нейното лично осъществяване. Като пастири и водачи на Божия народ ние трябва да бъдем хора на молитвата и свидетели на Евангелието, които с думи и дела насочват зора на другите към небето - каза още архиепископ Болонек.

Софийско-Пловдивският епископ отправи насърчение към вярващите да се молят за свещениците. Епископът посочи за пример Малката света Тереза, приела да бъде духовна майка на един свещеник и която е принасяла всички свои жертви и молитви, за да го подпомага. „Свещеникът е един разпънат Христос - каза монс. Йовчев. - Свещениците са постоянно разпъвани заедно със своя Учител. Да молим Дева Мария да ни придружава в нашия свещенически път.“

Негово превъзходителство граф Камило Дзукколи изрази своята радост да бъде сред вярващите в тази прекрасна черква, изпълнена с вяра. Посланикът на Суверенния орден на Малта връчи най-високото държавно отличие „Великият кръст“ на НВПР епископ Георги Йовчев за заслуги към Църквата и вярата. От своя страна монс. Йовчев изрази своята признателност и благодарност, като отправи пожелание Малтийският орден да продължава традицията да бъде помощник на християните в източните страни, пострадали от войнстващия атеизъм. Тържествената церемония завърши с молитва за посвещаване на свещениците на Пресветото Сърце Исусово.

Жана СТОЕВА

Непал

Християнски образец за прошка

Балан Йозеф Паламоотил, католик от индийски произход, ранен при атентата в катедралата „Възнесение Господне“ в Катманду на 23 май т.г., прости в името на Христос на Сита Тхапа - жената, извършила терористичния акт, когато я видя в полицейския участък, където тя е задържана.

Животът на Балан се промени коренно след трагичния ден. Взривът рани него, но уби жена му и дъщеря му. Ала той намери сили да прости. „Когато видях Сита, си спомних за историята на свети Павел, който преследваше християните; помислих си, че Сита може да изживее също такова обръщане. Затова ѝ известих посланието на любов и прошка на Исус Христос“ - заяви Ба-

лан, индиец, родом от Керала. Вярващият направи публично свидетелство на прошката си на церемония в черквата, пострадала от атентата, пред много вярващи, които се помолиха за жертвите и за мир в Непал.

Балан разказа историята си и на християни от други конфесии и обяви, че остава въпреки атентата в Непал - страната, където беше дошъл като емигрант преди 20 години, - за да работи за мира и помирението. Той заяви твърдото си намерение да бъде образец на християнски живот пред двете си останали живи деца и пред всички околни, следвайки с евангелски дух посланието на Христос в светския живот.

По агенция ФИДЕС

5

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1428)
юли 2009 г.

Знай историята си

Нова книга

По повод приближаващия 150-годишен юбилей от учредяването на Католическата църква от източен обред бе издадена книгата на д-р Михаил Аксунув (Михаил Иванов Стоянов), „История на Католическата църква от източен обред в България. От времето на Съединението на част от българския народ с Католическата църква“. Писана в един от най-тъмните периоди в новата история на Католическата апостолическа екзархия - времето на процесите и гоненията, и едва в няколко преписа, книгата остава в ръкопис. След промените от 1989 г. ръкописът е използван като ценен извор при някои исторически изследвания. След малко повече от петдесет години на забвение днес книгата има възможността да достигне до по-широк кръг читатели.

Д-р Михаил Иванов Стоянов е роден на 21 септември 1880 г. в Пловдив, умира на 28 август 1955 г. в София. Учи медицина - първо в Краков, Полша, а след това във Виена, Австрия. Отначало работи в София (Александровска болница), после - в Цариград, а по-късно - и в Одрин, в българската болница.

През 1924 г. започва преследването от турците на останалите по онези земи българи и той е принуден да напусне Одрин. За да осъществи бягството си, приема името Аксунув, което,

идвайки в България, премахва. Когато обаче написва книгата, я подписва със същото това име. Обичайки своята Църква, прави различни изследвания, някои от които публикува на страниците на бюлетина „Енорийски възглас“.

Имайки предвид времето на написването ѝ, книгата е изградена предимно по общодостъпни източници - както български, така и чуждоезични, и по свидетелства на съвременници на описаните събития. В нея също така са събрани и изложени различни документи, които биха могли да послужат при едно следващо по-подробно изследване.

В своята книга д-р Михаил Аксунув проследява причините, довели до присъединяването на част от българския народ към Католическата църква през 1860 г., осъществяването на самото съединение и живота на новата църковна общност до края на балканските войни и Първата световна война. Започвайки вълнуващия си разказ още от първите срещи на българите с Католическата църква: времето на княз - цар Борис; първата уния по времето на Калоян; историята на католичеството и на видни католически дейци като Петър Парчевич от време на турското робство, ав-

торът увлекателно пре-нася читателя до времето на унията. Тук се чувства атмосферата и духът на епохата, повлияни от борбата за църковна независимост и национално самоопределяне. Заживяваме заедно с нашите предци и сякаш заедно с тях преживяваме битките и успе-

хите, страданията и неволите... Разбираме кои са нашите предци във вярата, нашите епископи, свещеници и братя и сестри по вяра. Научаваме факти и събития от нашето минало, които може би ще ни помогнат да разберем нашето настояще.

Чрез своята книга д-р Михаил Аксунув ни прави живи свидетели на нашето минало.

Написана в такъв увлекателен стил, книгата - както ни казва и самият автор - е предназначена за широк кръг читатели, но най-вече за младото поколение, което е „залог за живота и развитието на унията тук, в България. То трябва да знае историята си.“ „Написаният от него труд е един от първите опити за написване на един по-систематизиран преглед на историята на Католическата църква от източен обред в България. Описвайки събитията, довели до Съединението, и из живота на Църквата, срещайки ни с личностите, той ни прави да опознаем по-добре миналото.“

Юлиан АТАНАСОВ

Посланията на апостол Павел

Към галатяни

Посланието към галатяните има много общо с Рим. и 1 и 2 Кор. От една страна, това произведение е дълбоко лично, имащо както 2 Кор. автобиографичен характер, от друга страна Гал. развива същата тема както Рим., т.е. темата за отношението към Евангелието и Закона. В критичния за Църквата период „апостолът на народите“ поставя нейните членове пред избор: или да се затвори християнството в тесните рамки на националната обредна система, или да намери в себе си смелост да приеме благата вест за свободата на чедата Божии.

Галатия е наричана в началото вътрешната област в Мала Азия (дн. района на Анкара, Турция), заселена ок. 300 г. пр. Хр. от келтските племена галати. Влизайки в състава на Римската империя, тя образувала заедно с присъединените към нея южни области Фригия, Ликаония, Писидия обширна провинция, запазваща името Галатия. Южната част на Галатия апостол Павел посетил още по времето на своето първо пътешествие (45-49 г.). Някои църковни историци изказват предположение, че послание към галатяни е насочено само към южната част на тази провинция. Но по-обосновано следва да се счита мнението на други изследователи, утвърждаващи, че апостол Павел не се е ограничил с обиколката на основаните преди това на юг общини, но е посетил и други места и че посланието към галатяни е насочено към тях скоро след второто му посещение и е било написано в Ефес, където той се е намирал от 54 до 57 г.

В галатянските общини мнозинството членове по произход били езичници, а останалите - юдео-християни. Между тях възниква недоверие към апостола, преминаващо в негово отсъствие в открит вражда. Противниците на апостол Павел оспорват законността на неговите полномощия и истинността на неговото благовестие, така както той е учил, че Евангелието отменя обрязването и не е

изисквал от кръщаващите се изпълнение на предписанията - обредни и битови - по закона на Мойсей. Доскорошните езичници галатяни лесно се съгласили с гледната точка на враговете на апостол Павел - нали за тях религията винаги се е свързвала със строги ритуални регламенти. Проповедта за духовна свобода и спасение чрез вяра за тях е била много по-неразбираема, отколкото идеята на закона. Ето защо те се подчиняват на изискването на законника, дошло от Юдея, още повече че в книгите на Стария завет те намират като че ли

пълно потвърждение на такива изисквания. Да приемат гледната точка на законничеството, за галатяните означава да се откажат от авторитета на апостол Павел, основател на техните общини. Узнавайки за тези събития, апостолът пише послание, проникнато от дълбока скръб. Той свидетелства, че „неговото Евангелие“ му е дадено като откровение от Самия Господ, че спасяващата вяра в Христос освобождава хората от робството на Закона. Законът е бил даден като временен ред на живота, за да приготви хората към приемането на Изкупителя. След явлението на Месията режимът на Закона губи своята сила. Човек се спасява, не като следва правилата, а чрез живата вяра, доверието в Спасителя, силата на Духа, която донася плодовете на любовта - радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяра, кротост, въздържание. Това, което хората не са могли да постигнат, бидейки в страх от Закона, става възможно чрез съдействието на благодатната сила на Свети Дух.

В истинността на посланието никой от сериозните последователи не се е съмнявал. Първи цитати от него се срещат у свети Климент Римски (90 г.). През II в. го цитират както църковни писатели, така и еретици.

Из „Библия с приложение“, 1983 г., Брюксел
Превод Ани ГЕОРГИЕВА

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1428)
юли 2009 г.

От стр. 4

чение да си припомним случая с онзи скромнен и полуграмотен арски селянин. Той идвал всеки ден в черквичката. На въпроса на Жан-Мари Виане: „Приятелю, за какво посещаваш всеки ден черквичката?“, селянинът посочил светлата дарохранителница и отговорил: „Гледам Го и Той ме гледа!“ (вж. в. „Истина-Veritas“, брой 8/август 2008 г.)

Свещеникът! Срещаме го в Стария завет, определен от Йехова за Негов служител. Призиванието му, мисията му е да бъде връзка между Създателя на небето и на земята и Богоизбрания народ, да води и подкрепя Израилевия род по време на похода му през пустинята, да поддържа в него жива носталгията по Обетованата земя, когато изневяратата на Декалога го въвлече в бездната на вавилонското изгнание, да го предпазва от клопките на Изкусителя, да принася от името на народа със „съкрушено и смирено сърце“ (Пс. 50, 19) умиловителна жертва на Йехова. Тези старозаветни свещенослужители са Мойсей, Аарон, Мелхиседек, Симеон и др.

В Новия завет мисията на свещеника е аналогична на тази на събратята му от Стария завет. Той е живата връзка между Великия Първосвещеник Христос и кръстените чедата на Църквата; той води и подкрепя Божия народ по пътя към истинската родина;

Свещеникът от Арс -
Жан-Мари Виане

Свещеникът

поддържа в него жива надеждата за вечното блаженство, а когато изневярява на Божията любов, чрез тайнството изповед го връща в обятията на безкрайно милосърдния Отец Небесен. С цялата своя дейност и най-вече с помощта на Божията благодат свещеникът съдейства каменно-то сърце на човека да бъде заменено със сърце от плът, тъй че да може да възхвалява своя Творец (Вж. Йезекиил 36, 26). Освен това с тази своя дейност свещеникът съдейства както славата Господня да се разнася по целия свят, така и Христовите последователи да съгласуват живота си с повелите на Христовата Благавест.

Но след Тайната вечеря мисията на свещеника е издигната в качествено отношение на неизмеримо високо ниво поради безкървното жертвоприношение, което той отслужва на олтара, жертвоприношение, осветено и възвестявано през всички часове на денонощието и по цялата земя като „Тайна на вярата“. И ако Аарон или Мелхиседек възлагаха на олтара на Йехова жертвоприношения телци, приноси и всежжения (вж. Пс. 50, 21), то след Тайната вечеря - като израз на безмерната любов към човека - сам Христос се принася в жертва чрез ръцете на свещеника „докле дойде Той самият“ (1 Коринт. 11, 26). И тази е сублимната цел на све-

щеническото служение. Защото „Евхаристията, спасително присъствие на Христос в общността на вярващите и нейна духовна храна, е най-същното, което Църквата би могла да има по своя път в историята“ (Йоан-Павел II, енциклика „Църквата живее от Евхаристията“ № 9, 17 април 2003 г.).

Поставяйки в началото на своето служение заръката на Учителя да иде по целия свят и да известява Словото Господне (вж. Мк. 16, 15), свещеникът черпи сили и мощ от Христовата жертва, тъй че целият изкупен град, т.е. общността на всички светци, да бъде принесена на Бог като универсална жертва от Пър-

восвещеника, който се пожертва за нас, за да станем тяло на главата, която е самият Христос (вж. Свети Августин, „Божият град“).

През вековете свещеникът - този Божии избранник - е обект на най-различни определения. Подобно на Учителя си е акламиран велегласно с „Осанна!“, но и обругаван с „Разпни го!“ Подобно на Учителя си със словата за вечен живот привлича и поучава огромно множество народ и неговото човешко слово - тъй като е слово на Христов свещеник - се превръща в Слово Божие. А известяването му е най-сигурният начин в сърцата на вярващите да бъде запален

На стр. 11

**Към католическата младеж в България
И към всички, които желаят да се присъединят
Девет месеца молитва за младежите
в България и в целия свят**

Да бъдем светлината на света...

**Осма година
ОТ АПРИЛ ДО ДЕКЕМВРИ
Август 2009 г.**

Да се молим за младежите, преследвани заради вярата си!
„Вярата е личен акт, свободен отговор, който човек дава на начинанието на даряващия откровението Бог.“

Вярата не е изолиран акт. Никой не може да вярва сам, както и никой не може да живее сам. Никой не е дал сам вярата на себе си, както и не е дал сам живот на себе си. Вярата е дар от Бог и тя ни се предава с помощта на другите. Любовта към Исус и към хората ни подтиква да говорим на другите за нашата вяра, независимо от това дали са вярващи или ни осъждат заради нашата вяра. Така всеки вярващ е частица от голямата верига на вярващите, израства и помага за израстването на другите. При всичко това Църквата, от която черпим и подхранваме нашата вяра, ще има своя завършек само в Небесната слава. Тук, на земята, тя е в изгнание и копнее за пълното идване на Царството, за „часа, в който ще се съедини в славата със своя Цар“. Но това няма

да стане без големи изпитания. Човешки грехове причиняват разцеплението на Църквата, гоненията на християните и вярващите.

„Там, където са прегрешенията, там са и множествеността, схизмите, ересите, разногласията; но където е добродетелта, там е единението...“ Може да се смята, че причините за тези гонения се крият в религиозното поведение на хората, което показва известна ограниченост и грешки, които деформират в тях образа на Бог.

Често хората, излъгани от Лукавия, се заблуждават в своите разсъждения и разменят Божията истина за лъжата, като служат на Творението повече отколкото на Създателя, или като живеят и умират без Бог на този свят, излагайки се на крайно отчаяние.

За тях е трудно да разберат, че вярата в Бог ни ръководи как да се използва всичко онова, което не е Той, в степен, в която то ни доближава до Него, също и как да се отдалечаваме в степента, в която то ни отделя от Него.

А за тези, които са подложени на изпитания на вярата си,

на постоянството си в нея, Хосе Мария Ескрива де Балагер пише:

„Постоянство, което не може да бъде разколебано от нищо! От него имаш нужда. Искай го от Господ и прави всичко, което можеш, за да го придобиеш. То е велико средство, за да не се отклониш от плодотворния път, по който си тръгнал.“

Псалм 9

В светлината на пета светла тайна - Исус установява Евхаристията

Отче наш...

Радвай се...

Слава на...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

Младежко молитвено движение NIKA

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

С молитва и милосърдие срещу заплахите на секуларизма по примера на отец Пио

Папа Бенедикт XVI поучава

„Изцерение на душите и облекчаване на страданията“ - така папа Бенедикт XVI обобщил мисията на свети Пио от Пьетралчина по време на литургията, която отслужил на 21 юни в едноименната църква в Сан Джовани Ротондо. На служба-та пирсстваха повече от 50 хиляди вярващи и поклонници от Италия, Америка, Великобритания и Ирландия. Преди литургията Светият отец посети килията, където отец Пио е пребивавал за кратко време преди смъртта си. Той се спря за кратка молитва в криптата на светилището „Дева Мария на благодатта“, където в стъклен саркофаг се съхраняват тленните останки на светеца.

В своята проповед папа Бенедикт XVI се спря на неделното Евангелие, в което евангелист Марко описва потушената буря от Христос (Мк. 4, 35-41), подчертавайки, че този жест е знак на Христовото господство над отрицателните сили и ни подтиква да се замислим за Неговата божественост. Също и учениците на Христос, посочи той, се запитват изумени: „Кой е този, та и вятърът, и морето Му се покоряват?“

„Тяхната вяра все още не е утвърдена достатъчно, но постепенно се оформя; тя е смесица от страх и доверие. Христовото упование към Отца е пълно и чисто, затова по време на бурята Той спи, отдал се в сигурната прегръдка на Отца. Но ще дойде и моментът, в

който също Исус ще изпита страх и терзание. Когато настъпи Неговият час, ще изпита върху себе си тежестта на човешките грехове като една огромна вълна, която се излива върху Него.“

Тази духовна буря на Христос, отбелязва папа Бенедикт XVI, ще бъде последната атака на злото срещу Сина Божи. Това са моментите, в които Исус изживява драмата „да се чувства едно цяло с Отца, уповавайки се напълно на Него“, а от друга страна „поради Неговата солидарност с грешниците се чувства като разделен и изоставен от Отца“. Това е драмата и на светците, отбелязва папата, и „отец Пио е един от тях“. Обикновен човек от скромно потекло, „сграбчен от Христос“ (Фил. 3,12), за да се превърне в избрано средство на вечната власт на Неговия кръст. Стигматите по тялото са неговата съкровена връзка с Христос, подчерта Светият отец, но това не означава, че падре Пио губи своята личност, защото Бог не заличава човешката същност, а я преобразява и насочва според Своя спасителен план. Отец Пио запазва своя темперамент и своите естествени дарове и ги поднася на Бог, който си послужил с тях, за да продължи делото на Христос по три основни начина: възвестяване на Евангелието, прощаване на греховете и изцеление на тялото и душата на болните. За тази своя мисия, отбелязва папата, отец Пио претърпява много битки в своя земен живот.

„Както за Исус, така и за отец Пио истинската борба не е срещу земните врагове, а по-скоро срещу духа на злото. Най-страшните бури, които са го

заплашвали, са атаките на дявола, от които той се предпазва, облечен с „Божии доспехи“, защитен от „щита на вярата“ и „меча на Свети Дух“, което е Словото Божие“.

Папа Бенедикт XVI припомни, че падре Пио е привличал другите към светостта чрез молитвата и милосърдието. Пример за това са отслужваните от него литургии и изградената от него болница „Дом за облекчение на страданията“, която е плод на милосърдието и съкровена връзка със Сърцето Исусово.

„Неговото единствено безпокойство - свещеническо и бащинско терзание, бе човешките да се завърнат към Бог, да могат да изпитат Неговото милосърдие и обновени вътрешно, да открият красотата и радостта от това, че са християни, че живеят в общение с Исус, че принадлежат на Църквата и практикуват Евангелието.“

Папата предупреди монасите, духовните групи, свързани със свети Пио и всички присъстващи поклонници, че „опасностите от секуларизацията винаги съществуват“. Именно поради това, подчерта той, „целта на моето посещение тук е също и да ви утвърдя във верността към мисията, наследена от вашия възлюбен отец Пио“.

На молитвата „Ангел Господен“ Светият отец повери общността на капуцините, болните, персонала на болницата „Дом за облекчение на страданията“ и молитвените групи на светеца на майчината закрила на Дева Мария. Папата повери на застъпничеството на отец Пио току-що започналата Година на свещеника, за да може тя да озари мисията и светостта на свещениците в служба на Църквата и човешките в третото хилядолетие.

По Радио ВАТИКАН

Енория Трънчовица и нейният скромен принос

Енорията в Трънчовица и християните на селото като цяло са се утвърдили като силно вярващи католици. Затова и духовните пастири са се задържали и дълги години са служили сред тях. Примерите, които вече посочих, са убедително доказателство за това. Изразът „яката вяра“, който носи чисто народностен елемент, е неопровержим за онези отминали години.

Енорийският свещеник Рихард Хофман (1870-1946), въпреки че е белгиец по произход, служи над 50 години в България, без да се връща в родината си нито веднъж, и над 25 години е в село Трънчовица. Като високо образован духовник и отлично подготвен медик, отец Рихард е ерудирана личност, която перфектно владее писмено и говоримо българския език.

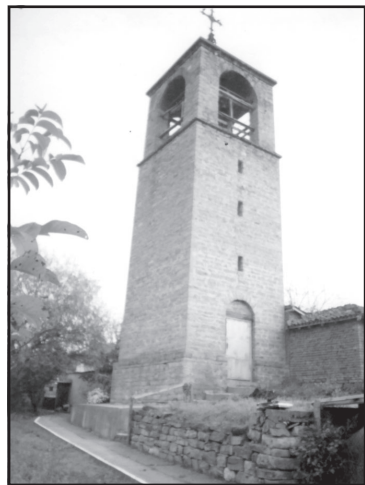

В енорията той разгръща такава всеобхватна духовна, просветителска, та дори и стопанска дейност, която все повече сплотява хората. Добрите стопани, ученолюбивите гимназисти и студенти го търсят и водят за дълбочени и смислени разговори.

С неговото присъствие в Трънчовица през 1898 г. е свързано височайшето посещение на големия български изследовател академик Любомир Милетич, тогава професор в Софийския университет „Свети Климент Охридски“. Тяхната първа среща, описана от професора, пред входа на енорийската църква „Свети Архангел Михаил“ е знакова не само в чисто религиозната дейност на младия тогава 23-годишен свещеник, но и в образователното поприще на селото, в бита, характерния говор, традиционната носия и не на последно място в богатата история на Трънчовица и енорията в частност.

Само шест години след тази среща академик Милетич, бидейки със специална научна мисия в Рим, открива в централата на пасионистите, разчита и превежда над 100 документа, свързани с България, между които и 10 писма-доклади, писани в Трънчовица и изпратени до Рим.

Отец Рихард е измежду малкото свещеници, които задълбочено са изследвали историята на село Трънчовица и отделни нейни изключителни личнос-

ти, за които е оставил ценни ръкописи, някои от които е публикувал във вестник „Истина“ - орган на Католическата църква в България. В годините на тоталното преследване на Църквата и на дейността на духовенството много от ръкописите са изчезнали или унищожени.

Издаваното католическо календарче от епархията е с автор отец Рихард и има тираж 500 броя. На първата му страница е емблемата на пасионистите.

Сборникът „Духовни песни“ с над 100 страници също е дело на отец Рихард, а за гвардейската дружина в Трънчовица той написва текст и музика за химн.

В тези години в Трънчовица всяка къща е получавала вестник „Истина“ с името, изписано на лентичка, залепена от редакцията на горния лавъгъл на първа страница.

Дело на отец Рихард е двуетажната масивна сграда на енорийския дом, втората църква в Долната махала на селото „Светият кръст“, която днес е заключена и почти забравена.

На тържественото честване на 50-годишния свещенически юбилей на отец Рихард, на което присъстват епископът на Никополската епархия Дамян Теелен и всички свещенослужители, епископът обявява пред всички отец Рихард Хофман за свой заместник, който ще поеме епископския жезъл и ще оглави епархията. Ала нещата се случват другояче. Отец Рихард почина на 22 май 1946 г. в Трънчовица, а епископ Дамян Теелен - на 6 август същата година в Русе.

Енория Трънчовица наред с Белене, Ореш, Бърдарски геран бе през всички години образец на християнски център със силно вярващи католици, мъдри свещеници и богата материална база с над 100 декара земя - ниви, гори и ливади. Днес на Църквата са възстановени едва 67 декара земеделска земя.

От няколко години за постоянен енорийски свещеник е поставен отец Стефан Калапиш, родом от Бърдарски геран, солидно подготвен във вечния град Рим. Неговият начален старт - първо като дякон, след това като свещеник, дава основание да вярваме, че ще съчетае доверието и вярата на католиците в селото и скоро енорийската църква „Свети Архангел Михаил“ ще се напълни с богомолци. Отец Стефан приобщи децата, възрастните хора и те не пропускат служба. Щом камбаните възвестят за поредната литургия, в църквата първи пристигат участниците в черковния хор.

Трънчовени със задоволство празнуват, защото вярата им носи надежда. Камбанният звън, църковната музика и доминиращият глас на свещеника изпълват сърцата и на млади, и на стари. Словото ги дарява с упование, гласът на звънчето - с утеха.

**Никола КАРАДЖОВ
С. Трънчовица**

7

**ИСТИНА
VERITAS**

**Брой 7 (1428)
юли 2009 г.**

Светлина на надежда

Навърши се година от беатификацията на Джузепина Катанеа (1894-1948) - сестра Мария-Джузепина на Разпънатия Исус, кармилитка от Неапол. Животът на тази „дъщеря на Неапол и на Кармила“ е белязан с особени благодати. Родена е в Неапол на 18 февруари 1894 г. в благородническото семейство на маркизи Грималди. Наричат я Пинела, възпитават я като добра християнка, отдадена на Бог, чувствителна към бедността и нещастията на хората. От ранна възраст се чувства призвана към Кармила, но осъществява желанието си, след като завършва образованието си и успява да преодолее съпротивата на фамилията. На 10 март 1918 г. тя постъпва в обществото на сестрите кармилитки в Неапол. Застигната от туберкулоза на гръбначния стълб,

Джузепина е парализирана. Дължи чудотворното си излекуване на свети Франциск Ксавиер, който ѝ се явява в съня и чиито мощи (ръка) донасят в килията ѝ, за да ги докосне. Това се случва в Неапол през 1923 г. И въпреки желанието ѝ да остане в самота и мълчание новината за чудото се разпрос-

транява далеч и става причина стотици хора извън общността, семинаристи и свещеници да идват да я посетят на Понти Роси в Неапол, където се намира обществото на сестрите. Хората намират съвет и утеха в думите ѝ, просветление и отговор от Бог. Тя е дълбоко отдадена на молитва за доброто на свещениците. Кардинал Мартенс, префект на Конгрегацията за светците, казва по повод на нейното провъзгласяване за блажена: „Животът ѝ в клаузура бе не ограничение или затваряне, а възможност от Провидението да разпространява в сърцата на хората светлина на надежда.“ Писменото ѝ наследство е събрано в „Автобиография“ (1894-1932), „Дневник“ (1925-1945), както и в кореспонденцията ѝ. Всъщност къщата на Понти Роси е официално призната за

манастир на босоногите кармилитки през 1932 г. под името „Кармил на света Тереза и свети Йосиф“ и е поставена под юрисдикцията на архиепископа на Неапол. Джузепина взима дрехата и името сестра Мария Джузепина на Разпънатия Исус. Дава тържествено обетите си на 6 август 1932 г. И се отдава на Исус на Кръста, страдайки в тишина и радост заедно с Него, в пълно себеподдаване на Божията воля. През 1934 г. става заместник-настоятелка, а през 1945 г. - настоятелка на манастира. След 1943 г. страда физически от множество болести, постепенно губи зрението си, но отдава всичкото си страдание като жертва за спасение на душите. Умира в Неапол на 14 март 1948 г. 14 дни след смъртта ѝ (преди да бъде погребана) тялото ѝ остава недокоснато от

тление - нещо, което се коментира от лекарите като необяснимо явление. Същата година започва апостолическият процес за нейното бъдещо канонизиране. Чрез нейното чудотворно застъпничество е излекуван Франческо Натале. Чудото се случва на 30 юни 1999 г., когато детето е само на 3 месеца. Самото то присъства на церемонията по беатификацията ѝ на 1 юни 2008 г. в катедралата в Неапол. В приветствието на кардинал Мартенс по този случай се припомнят думите на Томас Мертон: „Няма член на Църквата, който да не дължи нещо на Кармила“, както и на папа Павел VI, отправени през 1973 г. към генералния настоятел на Кармила: „Вие сте синове на светци, вгледайте се в огромното духовно наследство, което ви е поверено.“ Сестра Джузепина става част от това непреходно духовно богатство. Празникът на блажената се чества на 26 юни.

Ирен ЦИБРАНСКА
Мирски Кармил, София

Защо станах католик

(Продължава
от миналия брой)

Тогава пак си казах: „Колко разумни са тези хора! Ако някой е тичал 10 километра, за да ми достави удоволствие с присъствието си, аз ще му бъда много благодарен, дори ако заспи пред мен на момента.“

Освен тези два примера мога да изброя още много други от онези първи години, когато неукрепналите кълнове на моята католическа вяра се хранеха изключително от антикатолически публикации.

Ясно си спомням онова, което последва тези случаи. То е нещо, което колкото повече желая да не се беше случвало, толкова повече прониквам в неговата същност. Бях се насочил към католицизма доста преди да се запозная с две изключителни личности, на които дължа много - преподобния отец Джон О'Конър от Брадфорд и господин Хилър Белок (Hilaire Belloc). Но преминах в католицизма под влиянието на моя обичаен политически либерализъм, дори работейки в лоното на „Дейли Нюз“.

Първия тласък дължа - след Бог - на историята и поведението на ирландците, въпреки че нямам в себе си и капка ирландска кръв. Бил съм само два пъти в Ирландия и нито имам там никакви специални интереси, нито пък познавам добре страната. Но това не ми попречи да осъзная, че съюзът, съществуващ между различните ирландски партии, се дължи в основата си на една религиозна реалност. И заради тази реалност интересът ми се насочи към този аспект на либералната политика.

Постепенно откривах - научавайки от историята и от собствения си опит - как дълго време по необясними причини е бил преследван един християнски народ, който и днес продължава да бъде мразен. И си помис-

лих, че не е могло и да бъде другояче, понеже тези християни са дълбоко вярващи и неудобни като онези, които Нерон заповядвал да хвърлят на лъвовете.

Мисля, че тези мои лични разяснения показват ясно идеята на моето обръщане, която после продължи да укрепва.

Сега мога да добавя - понеже го осъзнах по-късно - че с всички големи империи, щом се отдалечеа от Рим, се случаваше точно същото както с хората, които презират законите или природата: те имаха лек първоначален успех, но бързо попадаха като в сицилианска примка, от която сами не можеха да се освободят...

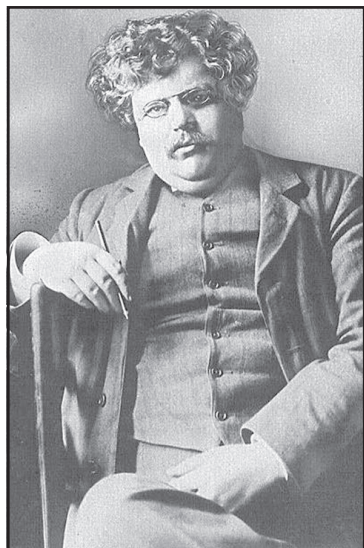
На цял свят му е известно, че един народ, работещ основно селска работа, вкоренен във вярата и в традициите на своите предци, го очаква най-малкото по-ясно бъдеще, отколкото някой народ, който няма като основа традициите и вярата.

Ако се прилага този възглед към една автобиография, ще бъде много по-лесно тя да бъде написана, вместо да се проследяват различните криволичения на личността. Аз предпочитам да избира друг метод, за да обясня кратко, но подробно, главното съдържание на убеждението ми. Тук не става дума за липса на материал - та аз съм избрал този метод, - а за трудността да отбера най-важното между многобройния материал, с който разполагам. Ще се опитам да изложя един-два пункта, които ми направиха особено силно впечатление.

На света има хиляди видове мистицизъм, които могат да подлудят човека. Докато има само един начин - измежду всички - той да бъде върнат в нормално състояние. Истина е, че човечеството не може да живее дълго време без мистицизъм. Дори първите остри звуци от гласа на Волтер намираха ехо у Калиостро. Днес суеверието и лековерието се разпространяват с такава шеметна бързина, че не след дълго католикът и агностикът ще застанат един до друг. Католиците ще бъдат единствените, които с право ще могат да бъдат

наричани рационалисти. Подобен култ, обожествяващ мистериите, започва да се развива със западането на Рим, независимо от писанията на Лукреций или Лукиан.

Не е в природата на човека да бъде материалист, нито - когато е такъв - това изглежда да му е в природата. Някак си не върви да гледаш само предметите около себе си. Човекът е мистик. Ражда се и умира мистик. И докато всички човешки общества смятат склонността към мистиката за нещо необичайно, само католицизмът го вижда във всекидневието на

хората.

Преди 50-ина години един известен автор (Чарлз Рийд) публикува роман (The Cloister and the hearth, 1861 г.) за противопоставянето между манастира и семейството. Днес това противопоставяне е станало почти близко родство. Тези, които преди години викаха за затварянето на манастира, сега съвсем открито разрушават семейството. Това е един от многото факти, които са свидетелство за следната истина: в католическата религия обетите и званията са тези, които защитават най-хубавите неща от всекидневния живот.

Много мистични знаци са разтърсвали света. Но само една мистична фигура го е запазила - светецът стои до най-висшето, той е най-добрият приятел на доброто. Другите „явления“ достигат до разрушително опростенчество и се клатуш-

кат между песимизма, оптимизма и фатализма, до нищото.

Истина е, че всяка религия съдържа нещо хубаво. Но хубавото, квинтесенцията на хубавото - смиреността, обичта и горещата благодарност към Бог - го няма в тях. Колкото и да ги изучаваме, колкото и да ги уважаваме, ще осъзнаем само едно: в сърцевината им има нещо различно от чистото добро. Веднъж ще срещнем метафизически съмнения относно материята; друг път - силният глас на дивата природа; понякога, и то в най-добрия случай, страх от Закона и страх Божий.

Тези религии могат да съществуват само в известни граници, ако нещо в тях не стане прекалено, докато запазват „спокойствие“. Докато и най-горещото почитание на Дева Мария, и най-крайното подражание на свети Франциск, например, ще бъдат нещо добро. Заради такава „прекаленост“ никой няма да започне да ненавижда ближния си или да се откаже от човеколюбието си. А и трудно ще се възгордее, че е станал прекалено добър. Това е една от характеристиките на католицизма, които ми се струват както присъщи само на него, така и универсални. Освен това само Католическата църква може да спаси човека от унижаващото и унищожаващото робство да бъде син на своето време. Преди време Бърнард Шоу изрази носталгичното желание всички хора да живеят по 300 години в щастливи общества. Това пожелание ни показва как тези лицемери искат единствено - както самите те казват - практически и обективни реформи.

Добре, това се казва много лесно. Ала съм 100 процента сигурен, че ако Бърнард Шоу беше живял през последните 300 години, щеше отдавна да се е обърнал в католицизма. Той щеше да е разбрал, че светът се върти в кръг и твърде малко може да се разчита в неговия така наречен прогрес.

Щеше да е видял също така, как Църквата бе жертвана заради едно библиско суеверие, а Библията - заради Дарвиновото суеверие. И щеше да бъ-

де един от първите, тръгнал да воюва с тези работи. Както и да е. Бърнард Шоу искаше за всеки 300 години опит. А католиците - за разлика от всички други - имат 19-вековен опит. Човек, който се обръща в католик, изведнъж става на 2000 години.

Това значи, ако го уточним още малко, че човек - като се обърне - пораста и се извисява към пълния хуманизъм. И преценява нещата според начина, по който действат върху човечеството, върху всички страни и във всички времена, а не според последните новини по вестниците. Ако някой модерен човек казва, че неговата религия е спиритуализъм или социализъм, то този човек живее изцяло във възможно най-модерния свят, т.е. в света, разделен между партиите.

Социализмът е реакцията срещу капитализма, срещу нездравото натрупване на богатство в собствената страна. Неговата политика би била различна, ако той се беше установил в древна Спарта или в Тибет. Спиритуализмът също не би привлякъл вниманието, ако не влиза в ярко противоречие с материализма, разпространен из цял свят. И не би бил толкова влиятелен, ако се признаваше повече значението на свръхестественото.

Никога суеверието не е действало така революционно на света, както това става сега. След като цяло поколение догматично обяви - веднъж и завинаги, - че е невъзможно да има духове, същото това поколение се уплаши от един никакъв, жалък дух. За извинение може да се посочи, че суеверията са измислици на своето време. А пък още много отдавна Католическата църква доказа, че не е измислица на и за някакво време, а е дело на своя Създател. И затова е способна да живее по еднакъв начин както в старостта си - на 1900 години е, така и в младостта си - в зората на християнството. А нейните врагове в дъното на душите си вече са загубили надеждата да я видят как умира някой ден.

Джилбърт
Кийт ЧЕСТЪРТЪН

В Новия завет има едно кратко послание на свети апостол Яков. То някакси по-рядко се цитира в сравнение с посланията на апостол Павел, без да се омаловажава неговата стойност както като напътствие във вярата, така и като произведение с литературни достойнства. Но кой е апостол Яков?

Съществуват основно две агиографски версии за него и дейността му. Първата дори е в две разновидности, противоречащи си по въпроса за тленните му останки.

И така - според първата версия Яков е син на рибаря Зеведея и Саломе, по-голям брат на Йоан и заедно с него в кръга на Петър и дванайсетте ученици на Христос. Яков проповядва Евангелието в Самария и Йерусалим. Изповядва публично вярата си, поради което е осъден от цар Ирод Агрипа на смърт чрез посичане с меч. Това става в 44 г. Мощите му са пренесени в Сантяго де Компостела в VII в. Става покровител на Испания, а Сантяго де Компостела се издига до важен поклоннически център в Средновековието след Йерусалим и Рим.¹

Малко по-различно се допълва първата версия: казва се, че учениците на светеца - някои си Атанас и Теодор, пренасят с кораб по Средиземно море тленните му останки от Йерусалим в Сантяго, където е погребан. По-късно гробът му потъва в забвение и чак в 813 г. бива намерен от отшелника Пелагий. Намирането граничи с чудо - звезда показала пътя на Пелагий и му известила къде да спре - на това място възникнал бъдещият град, който получил името Компус Стелле (град на звездата). Смисълът на името на града се обяснява и с латинската дума compositum - в превод погребение.²

От първата версия изхожда и една легенда.³

Ирод Агрипа обходил в 43 г. по време на юдейската пасха провинциите си. Узнал за свети Яков и за неподчинението му, наредил да го затворят в тъмница и издал смъртна присъда. Когато светецът, придружен от пазачите си и тълпата, отивал към мястото на екзекуцията, минал покрай една къща, пред чиито порти седял разслабен, беден човек. Беднякът извикал: „О, служителю на Всевишния, помогни ми, аз ужасно страдам.“ Яков му отвърнал: „В името на моя Господ Исус Христос Разпънатия и заради Когото аз отивам на смърт, стани и ходи и просла-

вай своя Спасител!“ Разслабленият се вдигнал от постелята си и тръгнал - здрав, сякаш никога не бил болен.

Чудото видял фарисеят Осия, който усърдно подкрепял ареста на Яков и настоявал за смъртната му присъда. Той останал изумен, коленичал пред затворника и изповядал греховете си: „О, служителю на истинския Бог, прости прегрешенията ми и заради изкуплението ми нека взема участие в смъртта на този мъченик!“ Яков го попитал: „Вярваш ли, че Христос, Когото евреите разпънаха, е истински Син Божи?“ Осия отвърнал: „Вярвам и тържествено изповядвам, че Исус Разпънатия е истинският Син Божи!“

Когато приятелят на Осия Абиатър чул тези думи, започ-

нал да е станало и по-рано, и народното преклонение пред него, пътищата за поклонение са почти неприкосновени по време на различните войни; тук не става дума за мародерите и разбойниците, които и днес грабят по магистралите. Преданието казва, че Алфонсо II Астурийски (760-842) заповядва да се построи първият храм при гроба на апостол Яков. А пътищата са покровителствани и от Карл Велики (крал на франките от 768 до 814), и от Санчо Велики от Памплони (992-1035), и от

Катедралата
в Сантяго де Компостела

Свети апостол Яков и светилището Сантяго де Компостела в Испания

нал пламенно да уговаря Осия да бяга от Яков и да прокълне Христовата вяра, защото иначе ще го постигне справедливо отмъщение. Но Осия отвърнал със силен и спокоен глас: „Отмъщението пада върху ми, а също и върху теб, Израел, който преследваше Божия Син; но аз ще намеря моето спасение в Христос Разпънатия!“

Тълпата се нахвърлила върху Осия, заудряла го с юмруци и веднага настояла за смъртното му наказание. По пътя към мястото на наказанието Яков помолил отговорника за реда да донесе чаша вода и запитал Осия: „Искаш ли да бъдеш кръстен в името на Божия Син Исус Христос?“ Осия отговорил: „Да, искам“ и коленичил. Яков го кръстил, после го прегърнал и целунал, като му казал: „Нека мирът да бъде с тебе!“ Двамата коленичили и приели с радост смъртта.

Втората версия е лишена от романтична окраска и чудеса. Според нея Яков не е апостол в пълния смисъл на думата - т.е. не познавал лично Христос и не бил в кръга на дванайсетте. Яков, наричан още брат Господен - като под това се разбира кръвен брат, - е издигнат за епископ на Йерусалимската църква. Председателства Апостолския събор в 51 г., на събора се изказва неведнъж и участва във взимането на важни решения.⁴ Дава заключенията на всички важни разсъждения в единствена формулировка, която се счита за декрет на събора за въздържанието на езичниците християни от „идолжертвени храни, от блудство, удавнина и кръв, и да не правят на другите онова, което не е тяхно угодно“. (Деян. Гл. 15).⁵ Апостол Яков проповядва главно в Йерусалим - за разлика от другите апостоли, които обикалят много райони. Ползва се с голям авторитет в Йерусалимската община. Според тази версия Яков е убит с камъни.⁶

След откриването на гроба

Алфонсо VI Кастилски (1040-1109) чак до Фернандо II ел Кастило (1452-1516). Те явно оценяват, че това са пътища, които обединяват земи и хора въпреки съществуващите помежду им различия. Съветът на Европа обявява през 1987 г. Каминото де Сантяго - пътя на свети Яков, за Първи културен маршрут на Европа, а културните министри на общността в декларация заявяват, че пътят е

един от стълбовете на историческото изграждане и формиране на европейската културна идентичност. ЮНЕСКО обявява през 1993 г. пътя на светеца за световно културно наследство.

Днес не е секнал интересът към мястото, което пази тленните останки на светеца - Сантяго де Компостела. През Средновековието много високоставени личности, короно-

вани особи и обикновени хора са посещавали това свято място. Центърът на поклонничеството е, разбира се, огромната катедрала с величествената статуя на апостола на фасадата.

Катедралата, която днес посещават поклонниците, пленява с красивата си барокова външност, чиито елементи са добавени през XVII-XVIII в. Въпреки старанието на строителите да предадат най-точно духа на барока с елементи на този стил, архитектурата на фасадата на храма не е спечелила в художествено отношение - забелязват се сякаш изкуствено залепените кулички и охлювни извити каменни арабески. Интериорът на главния олтар е изцяло издържан в тежкия, малко мрачен и тромав ранен барок. В средата на олтара е скулптурата на свети Яков, датираща от XIII в., а над изваяния от камък балдахин се намира фигурата на светеца на кон, смятана днес за скандална. Християните, които някога воювали с мюсюлманите в този район, призовавали на помощ свети Яков. Така от милостив защитник на бедните той се превърнал във воин. Има легенда, която разказва, че на 23 май 844 г. светецът се появил сред бял облак, яхнал кон и с меч в ръка. Помогнал на Рамиро I от Астурия да победи маврите в битката при Клавихо. Сам светецът посякъл много врагове. Оттам идва и името му „матаморос“ - убиец на маври.⁷

Как обаче е изглеждала катедралата преди бароквата епоха? Най-напред трябва да се отбележи, че според стари писмени сведения Сантяго е посещаван още в X в., а според някои и много преди това. От X в., от времето на крал Алфонсо датира най-ранната черква. Скоро след завършването ѝ тя е разрушена от маврите. През 1077 г. построяват нова, като строежът се извършва под ръководството на Бернар Стария - известен за епохата строител. По-късно катедралата отново е престроена, като началото на преустройството поставя арх. Матео.⁸

От възстановката на К. Дж. Конант⁹ става ясно, че катедралата към 1100 г. е построена в традицията на строгия романски стил. Тя е била кръстовиднокуполна, като над мястото на пресичане на главния кораб с трансепта¹⁰ се издигал купол, абсидата¹¹ е увенчана с правоъгълен деамбулаторий¹² - в средата на най-издадената част, а отстрани има по две абсидоли.¹³

Майя ХИЛДЕГАРД
(Следва)

- Бележки:**
1. Das grosse Hausbuch der Heiligen. Pattloch Verlag 2000
 2. Генов, Н. Списание „Туризм“ - притурка на в. „Сегга“, бр. 10.06.2006
 3. Das grosse Hausbuch ...
 4. Поптодоров, Р. Съборното начало в живота, устройството и управлението на църквата през първите три века. София, 1971.
 5. Поснов, М. История на християнската църква, т. I. София, 1993.
 6. Поптодоров, Р. Съборното начало...
 7. Сп. „Туризм“, 10.06.2006.
 8. Пак там...
 9. Льо Гоф, Ж. Цивилизацията на средновековния Запад - Речник на термините. София, 1999.
 10. Трансепт - напречен кораб в църковната архитектура. Среца се в архитектурата на романския и готическия стил. Погледнати от птичи полет, църкви с трансепт имат формата на кръст.
 11. Абсида - издадена навън, най-често с полуколична форма част от църквата. Абсида може да има и в страничните кораби, но главната (олтарната) обикновено е в средата, след точката, в която се пресича главният кораб с трансепта.
 12. Деамбулаторий - вътрешен покрит коридор, който опасва олтарната абсида. В този случай - външната му форма в средата на абсидата е правоъгълна.
 13. Абсидоли - малки абсиди. Там обикновено се разполагат олтари на различни светци.

Загреб: Европейските епископи призовават за реализъм и доверие в преодоляването на икономическата криза

Реализъм и доверие. Това са насоките, дадени от европейските епископи към политическия и финансовия свят за преодоляване на кризата. Те се съдържат в заключителния документ, разпространен на 10 юни от Съвета на Европейските епископски конференции в края на европейската среща на епископите, отговарящи за социалните въпроси, в Загреб - Хърватия. „В настоящето време на криза не трябва да царува песимизъм, а по-скоро реализъм от надеждата,

която ни води. Кризата ни задължава да осъзнаем и преразгледаме всичко, да дадем нови правила и да намерим нови форми на действие, да гледаме към положителния опит и да отхвърлим отрицателния.“ Европейските епископи призовават за изграждането на „нов реализъм като ключ към случилото се“ и като „какво може да се промени“. Реализъм, водещ до нова „форма на солидарност с онзи, който в настоящия момент страда поради кризата“. Между възможните пътища, посочени от епископите, са „необходимостта да се преоткрие стойността на труда и да се насърчат социалните функции на инвестициите и принципите на солидарността“. В

комюникетото епископите подчертават, че чрез „честното и разумно спазване на поетите задължения се вдъхва доверие за развитието на най-бедните държави“.

Най-обезпокояващ фактор от кризата според епископите е нарастващата безработица в Европа, социалните размирици, кризата в пенсионната система и имиграцията. Безработицата, отбелязват епископите, е проблем, който в много държави придобива все по-драматични размери, засяга все по-голям брой хора и „изисква по-особено внимание от страна на Църквата поради тежките последици за хората, семействата и обществото“. Кардинал Петер Ердьо, архиепископ на Естер-

гом-Будапеща и председател на Съвета на Европейските епископски конференции, отбелязва, че „Църквата, подтиквана от любовта и желанието за истинското добро за човека, вижда политиката и всичко, отнасящо се до обществения живот, като съществена част от нейното служение за Бог и в името на Бог за човека“. В този контекст въпросите, отнасящи се за справедливостта и мира, принадлежат на мисията на Църквата. „Всеки опит да се раздели нейната пасторална или евангелизаторска мисия от социалните проблеми - изтъкна кардинал Ердьо - бил огромна грешка и ще даде погрешна представа, че социалната справедли-

вост не е свързана с вярата или че Бог не е Господар на историята.“ Кардинал Ердьо отбелязва, че по време на срещата епископите са поели отговорността за повишаване вниманието на общественото мнение към кризата и за координацията и сътрудничеството между всички епископски конференции за утвърждаване на справедливостта и мира в Стария континент. По повод икономическата криза ще бъдат организирани постоянни срещи между епископите, отговарящи за социалните въпроси в отделните европейски епископски конференции, както и срещи с другите християнски общности.

По Радио ВАТИКАН

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1428)
юли 2009 г.

Не всичко е така, както изглежда

1. Ако познавате жена, която е болна от сифилис и която е бременна, която има вече осем деца - три от които са глухи, две - слепи, а едно - умствено изостанало, - ще я посъветвате ли да направи аборт?

Ако искате, прочетете и втория въпрос, преди да отговорите на първия.

2. Дошло е време да се избира световен лидер. И вие участвате в гласуването. Избирате между трима кандидати:

Кандидат А. Свързват го с корумпирани политици, често се консултира с гадатели и ясновидци. Имал е две любовници. Пуши пура подир пура и пие по 10 мартинита на ден.

Ommyk-omnam

Кандидат Б. Два пъти е уволняван от работа. Спи до обяд. Смъркал е опиум в университета. Всяка вечер изпива по четвърт уиски.

Кандидат В. Има орден от войната. Вегетарианец е. Не пуши, рядко пие и то бира. Няма извънбрачни връзки.

Кого ще изберете?

Кандидат А е Франклин Д. Рузвелт (1882-1945) - президент на САЩ (1933-1945) с най-дългия мандат, единственият, който е избран повече от два пъти за президент.

Кандидат Б е Уинстън Чър-

чил (1874-1965) - британски политик, държавник и писател, извел Великобритания като победител във Втората световна война, с Нобелова награда за литература (1953 г. - „Речи“).

Кандидат В е... Адолф Хитлер. Смятаме, че е достатъчно известен.

Що се отнася до първия въпрос - ако сте отговорили утвърдително, значи току-що сте убили Бетовен.

Не всичко е така, както изглежда. Важното при хората е какво представляват те самите в момента, а не тяхното минало и впечатлението, което правят.

По Интернет

Прочетено за вас

Вярата лекува и душата, и тялото

Учени и преподаватели в Харвардския университет, изучавайки връзката между религията и здравето ни, са установили, че вярата лекува не само душата на вярващите, но и тялото. Те са категорични, че до 90 на сто от болестите на хората могат да се елиминират или да се забави развитието им благодарение на вярата в Бог. Сред тези болести са и стенокардията, бронхиалната астма, ревматоидните артрити и други често срещани заболявания. Американските учени са установили също, че смъртните случаи при оперираните вярващи са три пъти по-малко отколкото при атеистите.

Над 80 на сто от лекарите вярват в целебната сила на молитвата.

Групата учени са единодушни, че камбанният звън убива болестите. Вълшебната сила на звъна се дължи на факта, че той действа като генератор на енергия в ултразвуков диапазон, който разрушава бо-

лестотворната среда. Молекуларната структура на вирусите на грипа, хепатита и други инфекциозни заболявания не издържат на мощния камбанен звън. Науката обяснява това с пресичането на клетъчните белтъци - по този начин вирусите се превръщат в кристали и престават да бъдат разни. А за тифусните пръчици учените са установили, че те умират за секунди след камбанния звън.

Съпоставимо относно цитираните научни изследвания мога да дам като пример как петте мощни камбани на двете камбанарии на черквите „Свети Архангел Михаил“ и на „Светият Кръст“ в село Трънчовица са употребявани в срещу надвисналата страховита природна угроза от град. Когато небето потъмнее от прииждащите градоносни облаци, селяни - за да опазят реколтата на полето и в градините - един през друг се провикваха: „Камбаните, камбаните! Бързо, бър-

зо да се бият камбаните!“ Незабавно Павел Дачков и Велиджа Гайтанов хукваха към своите камбанарии и после дълго и продължително камбаните разнасяха своя тревожен звън и мощните вълни разкъсваха тъмните градоносни облаци.

За всекидневните литургии в храмовете камбаните се употребяват три пъти по ред - за да приканят вярващите на черковна служба, а в неделните дни и при големите празници камбаните дълго и тържествено звучат и разнасят благоговейния молитвен напев, който отекваше по цялата долина на река Осъм.

Словото също има благотворен ефект. Свърхлеките частици се влияят мисловно. С добрите си мисли свещениците концентрират най-леките микролептоли, които са полезни за здравето. Божите служители благославят храна и вода; изследванията показват, че молекулите на водата се подреждат в сложни конфигурации, които добре влияят на хората, които ползват светена вода.

С тези изследвания американските учени доказват, че вярата лекува не само душата, а и тялото.

Никола КАРАДЖОВ

Католическата апостолическа екзархия в България тържествено откри Годишната на свещеника на празника Тяло Господне (21 юни) с литургия в храма „Блажен Йоан XXIII“ при манастира на сестрите евхаристинки. Службата бе водена от апостолическия екзарх епископ Христо Прошков.

12 юли

Света Вероника

Името Вероника идва от латинската дума „Vero“ - истински, и гръцката „eicon“ - портрет, т.е. истински портрет. Тя е известна с милосърдния си жест към Христос по пътя Му към Голгота. Когато едни Го ругаят, други гледат безразлично, а трети не смеят да се обадят, светицата се доближава и избърсва с кърпа лицето Му, цялото окървавено и в пот. Това бито лице пробужда във Вероника милосърдието. Така Изворът на милосърдие получава от нея любов в момент, когато почти всички му я отказват.

Малко знаем за живота на тази светица. А и това състрадателно действие го няма в Евангелията. Но то е влязло в преданията, шесто е в спиранията на Кръстия път, дори Данте го споменава в поемата си „Рай“. Въпреки някои спорове около нейното съществуване, Вероника е една от най-популярните и тачени светици.

Веска КОЧУМОВА

Това, което се формира, трудно се деформира

Какво става със съзнанието, което не се формира?

Доколкото си спомням, във физиката има един принцип, според който тяло, което не се формира, се деформира под действието на силите, на които е подложено. Може и да не съм много точен, но посланието на принципа ми служи да отправя въпроса: „А какво става със съзнанието, което не се формира?“

Още веднага след раждането сме подложени на продължителни процеси на формиране - възпитание, обучение, образование, - които постепенно ни подготвят, за да станем самостоятелни в средата, която ни обкръжава. Научаваме се да ходим, да се храним, да говорим, родителите ни учат на добро и зло, какво да правим и какво да не вършим. Така се учим да живеем, да живеем съзнателно.

Физическото ни развитие се

съпътства от емоционалното, интелектуалното, психическото и несъмнено моралното развитие. Когато забележим, че детото се забавя „някъде“, се притесняваме и взимаме мерки. Ако не расте - го водим на лекар; ако не говори - на логопед или психолог. Но ако не постъпва добре? Как формираме моралното съзнание?

Според Българската енциклопедия А-Я съзнанието е висша форма на отражение на обективната действителност, свойствена на високоорганизираната материя - на човешкия мозък (б.пр.). Казано по-кратко, от гледна точка на морала съзнанието е познание то на индивида за това кое е добро и кое - лошо. Но възниква въпросът: С какви средства разполагаме, за да определяме границите на доброто и на лошото? С други думи: Как всеки от нас формира лично то си морално съзнание? Върху какви стълбове го гради?

За да научиш един занаят, имаш нужда от предварително обучение. За да научиш един спорт, имаш нужда от тренировки. За да се научиш да четеш - минаваш през четене на срички. А за да се на-

учиш на правилно съзнание... Кой и как ще го направи да се роди, да расте, да узрее и да остане като правилно съзнание?

И пак се сетя за физичния принцип: тяло, което не се формира, се деформира под действието на силите, на които е подложено. Значи, ако не формираме съзнанието - то ще се деформира. А защо не го формираме? Защото ни е затиснала апатията, нехайството, небрежността, попустителството, незаинтересоваността към това нещо, наречено морално съзнание.

Няма защо да се чудим, че неформиранието съзнание се огъва под обстрела на информационните средства и на различни манипулатори и приема желаната от тях форма. Няма и защо да се чудим, че доста хора не желаят да имат срещу себе си правилно формирано съзнание. Защото при изградени критерии за добро и зло човек полесно ще различи истината от измамата, достойната постъпка от мошеничеството, правдата от лъжата, действителното от въображаемото, доброто от лошото. Защото такава съзнание прави точния подбор и избор, търси обществен интерес и общото благо и не се поддава на постоянните манипулативни опити на различни групи със свои интереси.

Алваро Васкес ПРАТ
По www.arbil.org

Част втора Сакраментално обслужване на пасхалната тайна Член 1

Извършване на църковната литургия III. Кога се извършва? Календар на светците в литургичната година

1172 „Като чества годишния цикъл на тайната на Христос, Светата Църква чества с особена любов преблажената Мария, Майка Божия, която е свързана със своя Син в спасителното дело чрез неразривна връзка. В Мария Църквата се възхищава и превъзнася най-прекрасния плод на Изкуплението и като в най-чист образ съзерцава с радост това, което тя изцяло желае и се надява да бъде“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 103: AAS 56 (1964) 125/.

1173 Когато Църквата в годишния цикъл възпоменава мъчениците и другите светци, тя „прогласява Пасхалната тайна“ в тези, които страдаха с Христос и бяха прославени с Него, изтъквайки пред вярващите техните примери, които привличат всички към Отца чрез Христос. Чрез техните заслуги тя измолва Божиите благодеяния“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 104: AAS 56 (1964) 126; вж. Ibid., 108: AAS 56 (1964) 126 et Ibid., 111: AAS 56 (1964) 127/.

Литургията на часовете

1174 Тайната на Христос, Неговото възплъщение и Пасха, които ние честваме в Евхаристията, особено в неделното събрание, прониква и преобразява времето на всеки ден чрез отслужването на литургията на Часовете, „божествената Служба“ /вж. Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, IV, 83-101: AAS 56 (1964) 121-125/. Следвайки вярно апостолските наставления „да се молим неуморно“ /вж. 1 Сол. 5, 17; Ефес. 6, 18/, „това богослужение е така устроено, че цялото денонощие да бъде посветено на прославата на Бога“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 84: AAS 56 (1964) 121/. То е „общностната молитва на Църквата“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 98: AAS 56 (1964) 124/, в която вярващите (свещеници, монаси и миряни) изпълняват царственото свещенство на кръстените. Извършвана „според одобрената форма“ от Църквата, литургията на Часовете „е истинският глас на Невестата, която се обръща към своя Годеник, нещо повече - тя е молитвата, която Христос заедно със Своето Тяло отправя към Отец“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 84: AAS 56 (1964) 121/.

1175 Литургията на часовете е предназначена да стане молитвата на целия Божий народ. В нея самият Христос „продължава да изпълнява свещеническата Си функция чрез своята Църква“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 83: AAS 56 (1964) 121/, всеки участва в нея според собственото си място в Църквата и условията на живот: свещениците като отдадени на пастирската служба, защото са призвани да бъдат усърдни в молитвата и в служба на Словото /вж. Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 86: AAS 56 (1964) 121; Ibid., 96: AAS 56 (1964) 123; Id., Decr. Presbiterorum ordinis, 5: AAS 58 (1966) 998/; монасите и монахините поради харизмата на техния богопосветен живот /вж. Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 98: AAS 56 (1964) 124/; и всички вярващи според техните възможности: „Пастирите да се стараят“ главните Часове, особено Вечерната, в неделните и дните на тържествените празници да бъдат чествани от всички общо в Църквата. Препоръчва се самите миряни да четат божествената Служба или със свещениците, или събрани заедно, или всеки сам“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 100: AAS 56 (1964) 124/.

1176 Отслужването на литургията на Часовете изисква молещият се не само да приведе в съответствие гласа със сърцето си, но също „да се придобие едно по-дълбоко познаване на литургията и Библията, особено на псалмите“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 90: AAS 56 (1964) 122/.

1177 Химните и литаниите в Молитвата на часовете внасят моленията на псалмите във времето на Църквата, като изразяват символизма на момента от деня, на литургичното време или на чествания празник. Освен това четенето на Словото Господне на всеки Час (с последващите отговори или тропари) и в някои от Часовете четенията на Отците и духовните учители откриват по-дълбоко смисъла на отслужваната тайна, спомагат за разбирането на псалмите и подготвят за вътрешна молитва. По такъв начин Божественото четене, при което Божието слово се чете и подлага на размисъл, за да се превърне в молитва, става основа на литургичната служба.

1178 Литургията на Часовете, която е като продължение на Евхаристичното богослужение, не изключва, а, напротив, предполага различни форми на благочестие у Божия народ, особено богочитането и поклонението пред Пресветото Тайнство.

IV. КЪДЕ СЕ ИЗВЪРШВА?

1179 Богочитането „в Духа на истината“ (Иоан. 4, 24) на Новия завет не е свързано с някаво изключително място. Цялата земя е свята и поверена на човешките синове. Най-важното, когато вярващите се събират на едно място, са „живите камъни“, събрани за изграждането на „духовния дом“ (1 Петр. 2, 5). Тялото на възкръсналия Христос е духовният храм, където блика изворът на жива вода. Приобщени в Христос чрез Светия Дух, ние самите сме „храмът на живия Бог“ (2 Кор. 6, 16).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Свещеникът

От стр. 6

огънят на Христовата любов, убеден е свети Жан-Мари Виане. Но заради това Слово многобройни са свещениците, увенчани с палмата на мъченичеството. Но той, свещеникът, верен на призванието си и отдаден на служението си, остава докрай на своя пост, за да продължи мисията на апостолите „в общуването, в хлеболомението и в молитвата“ (Деян. 2, 42). Вследствие на тази мисия, изпълнена с вяност и апостолско усърдие, разбираеми са обичта и уважението, на които се радва свещеникът сред своите еноиаши.

За нас, чеда на Христовата църква, свещеникът е неизменно Alter Christus - друг Христос, тъй като „принася евхаристичното жертвоприношение в името на личността Христова“ (II ватикански събор, конституция Lumen gentium - Светлина на народите, № 10, 21 ноември 1964 г.).

И тъй, без свещеник няма

Евхаристия, без Евхаристия няма Църква, която живее от Евхаристията, без Църква няма Божий народ. А като няма Божий народ, кой ще въздава слава, хвала и величество на Създателя на всичко видимо и невидимо, на Създателя, който устрои с премъдростта си човека, за да владее създадените от Него твари? (Премъдрост 9, 2). Древнозаветният пророк Исаия (38, 19) припомня на Богоизбрания народ, че живеят, само живеят човек прославя Господ и възвестява Неговата истина.

Да! Живият човек! Но единствен жив е онзи човек, който се храни с „Хляба на живота и пие от чашата на спасението“, щедро и с любов дарени от Вечния Първосвещеник, и поднесени от свещеника, комуто Църквата посвещава дните от 19 юни 2009 г. до 19 юни 2010 г.

Благодарим Ти, Боже, за великия дар на свещеническото служение.

Иван ТЕОФИЛОВ

Индия

Исторически договор между християнските конфесии

Трите най-големи представителни християнски общности в Индия подписаха меморандум за укрепване на християнството и на междурелигиозното съжителство в Индия. Документът е подписан от Епископската конференция на Католическата църква в Индия, от Националния съвет на Църквите и от Евангелския алианс, включващ различните протестантски деноминации. Меморандумът, установяващ икуменически съюз в различни области, е подписан от католическия архиепископ Винсент Консесао, от епископ Саху от Националния съвет на Църквите и от епископ Джон Голупали от протестантска страна. Той е озаглавен „Съвместно пътуване към Христос“, като в преам-

бюла се подчертават „споделяният дух на вярата и взаимното сътрудничество“. „Ще се стараем да честваме, общуваме и действаме заедно за прославата на Единородния Бог, Отец и Син и Свети Дух“ - се казва в него. Сред целите на меморандума е отпорът на „изработените предразсъдъци срещу християните, като се покаже истинското лице на християнството в Индия“ - в служба на доброто и на страната. Предвижда се и тясно сътрудничество в онези места, където християнските общности са атакувани и техните права са нарушавани, за да се осигури „по-голямата защита на вярващите в Христос пред гражданските институции“.

По Радио ВАТИКАН

Папа Бенедикт XVI: Кризата може да бъде преодоляна чрез финансова и икономическа система, базирани на етиката и солидарността

Светият отец отново говори за настоящата криза, която показва нуждата от „модерна икономика“, зачитаща правата на бедните народи и човешкото достойнство. Повод за тази тема бе аудиенцията (13 юни) за членовете на Фондацията „Centesimus Annus Pro-Pontefice“, създадена през 1993 г. с цел разпространяване на принципите на социалната доктрина на Църквата в икономическата област и в предприемаческата дейност. В словото си към експертите от фондацията, носеща името на социалната енциклика на Йоан-Павел II, папата потвърди, че тази тема ще бъде задълбочена в предстоящата му енциклика, посветена на глобализацията и труда. Той обясни, че основното в тази „модерна икономика“ се състои в идеята пазарът и икономическият прогрес да са тясно свързани с етичeskото виждане на труда и зачитането на човека.

„Финансово-икономическата криза, засегнала както ин-

дустриализираните, така и развиващите се страни, ясно показва нуждата да бъдат преосмислени някои икономическо-финансови парадигми, доминирали през последните години.“

Той изрази задоволство от избраната тема на проведената вчера международна конференция в търсене и индивидуализиране на ценностите и правилата в икономиката, за нов модел на развитие, по-солидарен и зачитащ човешкото достойнство. „Ценности и правила“, които папата припомни с някои цитати от енциликата „Centesimus Annus“. По-конкретно пазарната икономика или „онази икономическа система, която признава фундаменталната и положителната роля на инвестициите, пазара, частната собственост и произлизащата от тях отговорност за средствата на производство и свободната творческа дейност, която може да бъде призната като път за икономическия и гражданския прогрес само ако бъде ориентирана към общото благо“ (№ 43).

„Пожелавам вашата изследователска работа, вдъхновена от непреходните принципи на Евангелието, да стане основа за изработването на ед-

на модерна икономика, зачитаща нуждите и правата на слабите.“

Папа Бенедикт XVI потвърди предстоящото издаване на новата му енциклика, която е посветена на икономиката и труда. „В нея ще бъдат изтъкнати християнските цели и ценности, които трябва да бъдат неуморно защитавани и насърчавани, с цел да се осъществи едно истинско свободно и солидарно човешко съжителство.“

Нов секретар на Конгрегацията за божествения култ

Папа Бенедикт XVI назначи 65-годишния доминикански свещеник Джоузеф Ди Ноя за секретар на Конгрегацията за божествения култ и дисциплината на тайнствата, като същевременно го издигна в архиепископско достойнство. Архиепископ Ди Ноя е член на Папската богословска академия и на Папската академия „Свети Тома Аквински“. От 2002 г. изпълнява длъжността зам.-секретар на Конгрегацията за доктрината на вярата и е един от сътрудниците на тогавашния кардинал Йо-зеф Ратцингер.

Джоузеф Ди Ноя е роден в Ню Йорк, а родителите му са от италиански произход.

Завършил е богословие в Папския богословски факултет в Dominican House of the Studies и има докторат по философия в Йелския университет. В продължение на 20 години преподава богословие в Dominican House of the Studies и е бил директор на списанието „The Thomist“. Изпълнявал е длъжността директор на Международния форум към културния център „Йоан Павел II“ във Вашингтон, а в продължение на 7 години е бил секретар на богословската комисия към Епископската конференция на САЩ. Автор е на различни богословски и философски трудове.

Архиепископ Менини: Диалогът между православни и католици напредва

За апостолическия нунций в Москва монс. Антонио Менини диалогът между католици и православни напредва. Това потвърждава руската информационна агенция Interfax, публикувайки писмото на архиепископ Менини до Епископската конференция на Католическата църква в Руската федерация по повод XXIX асамблея, проведена се в Иркутск.

В посланието монс. Менини споделя, че са извършени някои важни стъпки напред във взаимното признаване и уважение благодарение на различни срещи, сътрудничество и обмяна на взаимен опит. Апостолическият нунций препоръчва на епископите да продължават по този път, за да може Руската православна църква да сподели безпокойствата на Католическата църква относно разпространяващите се ценности в

руското общество и проблемите във възпитанието. По-конкретно, отбелязва монс. Менини, патриарх Кирил внимателно следи проблемите, свързани с възпитанието, с цел вярата да не остане само формалност. От своя страна отец Игор Ковалевски, секретар на Епископската конференция на Католическата църква в страната, изтъква подобряването на отношенията между католици и православни. Междувременно православният архиепископ Иларион - новият отговорник за външните отношения на Московската патриаршия, се е срещнал с архиепископа на диоцеза в Москва, като е изразил намерението да продължи по пътя на своя предшественик за подобряване на разбирателството в отношенията между Православната и Католическата църква.

Годината на свещеника по света

ПАКИСТАН. „Ние сме мирски свещеници, но задачата ни е да бъдем мисионери в страна с мюсюлманско болшинство“. Отец Калид Рашид е директор на Комисията за младежите във Файсалабад. Интервюиран от агенция АзияНюз за Годината на свещеника, той твърди, че „в Пакистан свещениците са призвани да имат пророческа роля“. В страната техният брой е около 260. На тях е поверена грижата за около един милион католици, един процент от 160-те милиона жители. Отец Рашид твърди, че за свещениците, които живеят в Пакистан, Годината на свещеника е най-доброто продължение на Годината на свети Павел. „Всички свещеници, които живеят в страни с мюсюлманско мнозинство, трябва да имат доверие в думите на свети Павел: „Нищо няма да ни раздели от любовта на Христос.“ Те са символ на нашата мисия.“

САЩ. „Свещенството е огромен дар, на който трябва да се радваме всеки ден и който трябва да подновяваме всеки ден.“ Това каза кардинал Теодор МакКарик по време на литургията, отслужена в националното светилище на Непорочното зачатие във Вашингтон за началото на Годината на свещеника. Ритуалът бе отслужен едновременно с този в Рим, председателстван от папа Бенедикт XVI. „Мисля, че не съществува никое друго тайнство по-пълно на любов от това, което получихме, ставайки свещеници“, каза почетният архиепископ на Вашингтон. В проповедта си кардиналът подчерта значението на вниманието към харизмите, дарени от Бог на всеки вярващ, и на личното усъвършенстване. „Свещеникът, каза той, е във всички нас, като свещеници и като кръстени.“

КУБА. Архиепископът на Хавана кардинал Хайме Ортега откри в четвъртък

Годината на свещеника с вечерна молитва в катедралата на столицата. „По време на цялата година, каза кардиналът, един храм в Хавана ще бъде винаги отворен, за да могат вярващите да обожават Пресветото тайнство и да се молят за освещаване на свещениците.“ Кардиналът припомни, че всички мъже и жени са призвани към светостта, но свещеникът - като пастир на Господа - освен за светостта, трябва да има предвид също своята мисия и да придружава Божия народ в неговото освещаване.

ЕКВАДОР. Монс. Нестор Ерера Ередиа, епископ на Мачала и председател на Комисията за свещеническия и богослужения живот при Епископската конференция на Католическата църква в Еквадор, е изпратил писмо до всички свещеници от страната по повод откриването на Годината на свещеника. В писмото епископът подчертава, че тази година „ще бъде един период за задълбочаване на свещеническата идентичност, на богослужието за католическото свещенство и за осъзнаване на изключителния смисъл на званието и на мисията на свещениците в Църквата и в обществото“. Той припомня, че това трябва да бъде „година на молитва за свещениците, със свещениците и за свещениците; година за обновление на свещеническата духовност, тръгвайки именно от собствената идентичност, от братолюбието, от връзката със собствения епископ...“.

ИСПАНИЯ. Годината на свещеника трябва да бъде приета като „дар Божий и специална благодат за духовно обновление на любовта към свещеническото звание, като призив за по-голяма вярност към мисията, поверена ни от Христос: да бъдем привилегировано средство за Неговата спасителна любов към хората“ - това пише архиепископът на Мадрид кар-

динал Антонио Мария Роуко Варела в пастирско писмо до епархийните свещеници. В него той призовава вярващите да се молят Годината на свещеника да донесе обилни плодове за цялата Църква.

КИТАЙ. „Църквата не е светска институция, а свещениците не са обикновени обществени служители“ - това подчертава монс. Ли Жинг Фенг, епископ на Фенг Ксианг, в пастирско послание за Годината на свещеника. Посланието, придружено от молитва за свещениците, излага бащинските препоръки на възрастния свещеник към неговите свещеници: от духовността (четене на Библията поне половин час на ден и други всекидневните духовни задължения; четене на псалмите, молитва с вярващите, молитва според месечното намерение на папата) до дисциплината и личното обучение (задължително занимания един час на ден с: превод на Новия завет, препрочитане на теологията за тайнствата брак и изповед, изучаване на каноничното право и на съборните документи). Той припомня примера на свети Жан-Мари Виане за повишаване на свещеническата чувствителност към вярата, към добродетелите, към поведението, любовта, дори за начина на обличане; изтъква образа на свещеника, който е един добър пастир.

ИНДИЯ. В интервю за агенция АзияНюз по повод Годината на свещеника кардинал Осуалд Грасиас, архиепископ на Мумбай и председател на Епископската конференция на Католическата църква в Индия, подчертава значението й за Църквата в страната. Той припомня, че Индия е страна с голяма религиозна традиция, където свещениците са призовавани и уважавани като мъже на молитвата и като духовни личности. „В Индия

свещениците отдават своя живот за другите и за нас свещеническите звания са една огромна благодат.“ „Бог - допълва кардиналът - благослови Индия и индийската Католическа църква с много звания, които тя споделя с останалата част от света. Нашите свещеници отиват по целия свят и раздават тайнствата на целия Божий народ, служейки на универсалната Църква.“

БОЛИВИЯ. Монс. Хесус Перес Родригес, архиепископ на Сукре, е изпратил пастирско послание до всички свещеници от епархията. Иерархът припомня, че тази година представлява добър повод да „се преоткрие красотата и значението на свещенството и на всеки свещеник“, „както и на собствената идентичност, на братолюбието в местната Църква и на сакраменталната връзка с епископа“. „Свещеническото звание расте, развива се и остава вярно и плодотворно, казва архиепископът, само в тясна връзка с Христос, в любовта към Него.“ „Един свещеник, който създава реалното присъствие на Христос, ще бъде един Божий човек, откъснат от себе си и от всичко, което го разделя от Господ и от мисиата.“

СИНГАПУР. По повод на Годината на свещеника бе благословена статуя на светеца от Арс, която ще извърши поклонничество във всички 31 енории на територията на епархията. Светецът ще бъде даван като пример на младежите и като извор на вдъхновение за честване на годината. Предвиждат се духовни упражнения за свещениците от епархията, а Центърът за католическа духовност подготвя специална церемония на 4 август във връзка със 150-годишнината от смъртта на светеца.

Страницата е подготвена по Радио ВАТИКАН